

1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	11	12	13	14	15	16	17	18	19
20	21	22	23	24	25	26	27	28	29	30	31	32	33	34	35	36	37	38
39	40	41	42															

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 1

ΥΠΗΡΧΕ κάποιος άνθρωπος στη γη τής Αυσίτιδας, που ονομαζόταν Ιώβ· και ο άνθρωπος αυτός ήταν άμεμπτος και ευθύς, και φοβόταν τον Θεό, και έμενε μακριά από κακό.

² Και σ' αυτόν γεννήθηκαν επτά γιοι και τρεις θυγατέρες.

³ Και τα κτήνη του ήσαν 7.000 πρόβατα, και 3.000 καμήλες, και 500 ζευγάρια βοδιών, και 500 γαϊδούρια, και ένα μεγάλο πλήθος από υπηρέτες· και ο άνθρωπος εκείνος ήταν ο μεγαλύτερος από όλους τούς κατοίκους τής Ανατολής.

⁴ Και οι γιοι του πήγαιναν και έκαναν συμπόσια στα σπίτια τους, κάθε ένας κατά τη δική του ημέρα, και έστελναν και προσκαλούσαν τις τρεις αδελφές τους για να τρώνε και να πίνουν μαζί τους.

⁵ Και όταν τελείωναν οι ημέρες τού συμποσίου, ο Ιώβ έστελνε και τους αγίαζε, και, καθώς σηκωνόταν το πρωί, πρόσφερε ολοκαυτώματα, σύμφωνα με τον αριθμό όλων τους· επειδή, ο Ιώβ έλεγε: Μήπως οι γιοι μου αμάρτησαν, και βλασφήμησαν τον Θεό στην καρδιά τους. Έτσι έκανε ο Ιώβ, πάντοτε.

⁶ Και κάποια ημέρα, οι γιοι τού Θεού ήρθαν να παρασταθούν μπροστά στον Κύριο, κι ανάμεσα σ' αυτούς ήρθε και ο σατανάς.

⁷ Και ο Κύριος είπε στον σατανά: Από πού έρχεσαι; Και ο σατανάς απάντησε στον Κύριο, και είπε: Αφού διάβηκα ολόγυρα τη γη, και περπάτησα μέσα σ' αυτή, νάμαι.

⁸ Και ο Κύριος είπε στον σατανά: Έβαλες τον νου σου επάνω στον δούλο μου τον Ιώβ, ότι δεν υπάρχει όμοιός του στη γη, άνθρωπος άμεμπτος και ευθύς, ο οποίος φοβάται τον Θεό, και απέχει από κακό;

⁹ Και ο σατανάς απάντησε στον Κύριο, και είπε: Μήπως ο Ιώβ δωρεάν φοβάται τον Θεό;

¹⁰ Δεν τον περιέφραξες από παντού, και το σπίτι του, και όλα όσα έχει; Τα έργα των χειρών του ευλόγησες, και τα κτήνη του πλήθυναν επάνω στη γη·

¹¹ όμως, άπλωσε τώρα το χέρι σου, και άγγιξε όλα όσα έχει, για να δεις αν δεν σε βλασφημήσει κατά πρόσωπο.

¹² Και ο Κύριος είπε στον σατανά: Δες, στο χέρι σου όλα όσα έχει· μόνον επάνω σ' αυτόν μη βάλεις το χέρι σου. Και ο σατανάς βγήκε μπροστά από τον Κύριο.

¹³ Και κάποια ημέρα οι γιοι του και οι θυγατέρες του έτρωγαν και έπιναν κρασί, στο σπίτι τού πρωτότοκου αδελφού τους.

¹⁴ Και ένας μηνυτής ήρθε στον Ιώβ, και είπε: Τα βόδια αροτρίαζαν, και τα γαϊδούρια

έβρισκαν κοντά τους·

15 και έπεσαν επάνω τους οι Σαβαίοι και τα άρπαξαν· και τους δούλους τούς πάταξαν με μάχαιρα· και μόνος εγώ διασώθηκα για να σου το αναγγείλω.

16 Ενώ αυτός ακόμα μιλούσε, ήρθε κι ένας άλλος, και είπε: Φωτιά έπεσε από τον ουρανό, και έκαψε τα πρόβατα και τους δούλους, και τους κατέφαγε· και μόνος εγώ διασώθηκα για να σου το αναγγείλω.

17 Ενώ αυτός ακόμα μιλούσε, ήρθε κι άλλος ένας, και είπε: Οι Χαλδαίοι έκαναν τρεις λόχους, και εφόρμησαν στις καμήλες, και τις άρπαξαν· και τους δούλους τούς πάταξαν με μάχαιρα· και μόνος εγώ διασώθηκα για να σου το αναγγείλω.

18 Ενώ αυτός ακόμα μιλούσε, ήρθε κι ένας άλλος, και είπε: Οι γιοι σου και οι θυγατέρες σου έτρωγαν και έπιναν κρασί στο σπίτι τού πρωτότοκου αδελφού τους·

19 και ξάφνου, ήρθε ένας μεγάλος άνεμος από την πέρα πλευρά τής ερήμου, και χτύπησε τις τέσσερις γωνίες τού σπιτιού, και έπεσε επάνω στα παιδιά, και πέθαναν· και μόνος εγώ διασώθηκα για να σου το αναγγείλω.

20 Τότε, ο Ιώβ, αφού σηκώθηκε, έσχισε το επανωφόρι του, και ξύρισε το κεφάλι του, και έπεσε επάνω στη γη, και προσκύνησε,

21 και είπε: Γυμνός βγήκα από την κοιλιά τής μητέρας μου, και γυμνός θα επιστρέψω εκεί· ο Κύριος έδωσε, και ο Κύριος αφαίρεσε· ας είναι ευλογημένο το όνομα του Κυρίου.

22 Σε όλα αυτά ο Ιώβ δεν αμάρτησε, και δεν έδωσε αφροσύνη στον Θεό.

ΚΕΦΆΛΑΙΟ 2

ΚΑΙ κάποια ημέρα, οι γιοι τού Θεού ήρθαν να παρασταθούν μπροστά στον Κύριο· κι ανάμεσα σ' αυτούς ήρθε και ο σατανάς, για να παρασταθεί μπροστά στον Κύριο.

2 Και ο Κύριος είπε στον σατανά: Από πού έρχεσαι; Και ο σατανάς απάντησε στον Κύριο, και είπε: Αφού διάβηκα ολόγυρα τη γη, και περπάτησα μέσα σ' αυτή, νάμαι.

3 Και ο Κύριος είπε στον σατανά: Έβαλες τον νου σου επάνω στον δούλο μου τον Ιώβ, ότι δεν υπάρχει όμοιός του στη γη, άνθρωπος άμεμπτος και ευθύς, ο οποίος φοβάται τον Θεό, και απέχει από κακό; Κι ακόμα κρατάει τη ακεραιότητά του, αν και με παρόξυνες εναντίον του, για να τον εξολοθρεύσω χωρίς αιτία.

4 Και ο σατανάς απάντησε στον Κύριο, και είπε: Δέρμα για δέρμα, και όλα όσα έχει ο άνθρωπος θα τα δώσει για τη ζωή του·

5 εντούτοις, άπλωσε το χέρι σου, και άγγιξε τα κόκαλά του, και τη σάρκα του, για να δεις αν δεν σε βλασφημήσει κατά πρόσωπο.

6 Και ο Κύριος είπε στον σατανά: Δες, αυτός είναι στο χέρι σου· μόνον τη ζωή του να φυλάξεις.

7 Τότε, ο σατανάς βγήκε από μπροστά από τον Κύριο, και πάταξε τον Ιώβ με ένα κακό έλκος, από το πέλμα των ποδιών του μέχρι την κορυφή του.

8 Και πήρε κοντά του ένα κομμάτι από κεραμίδι, για να ξύνεται μ' αυτό· και καθόταν στο μέσον τής στάχτης.

9 Τότε, η γυναίκα του είπε σ' αυτόν: Ακόμα κρατάς την ακεραιότητά σου; Βλασφήμησε τον Θεό, και πέθανε.

10 Κι εκείνος είπε σ' αυτή: Μίλησες όπως μιλάει μια από τις άφρονες γυναίκες· τα αγαθά μονάχα θα δεχθούμε από τον Θεό, και τα κακά δεν θα τα δεχθούμε; Σε όλα αυτά ο Ιώβ δεν αμάρτησε με τα χείλη του.

11 Και καθώς οι τρεις φίλοι τού Ιώβ άκουσαν όλα αυτά τα κακά που είχαν έρθει επάνω του,

ήρθαν κάθε ένας από τον τόπο του· ο Ελιφάς ο Θαιμανίτης, και ο Βιλδάδ ο Σαυχίτης, και ο Σωφάρ ο Νααμαθίτης· επειδή, είχαν συμφωνήσει νάρθουν μαζί, για να τον συλλυπηθούν και να τον παρηγορήσουν.

¹² Και όταν από μακριά σήκωσαν τα μάτια τους, και δεν τον γνώρισαν, ύψωσαν τη φωνή τους, και έκλαψαν· και έσχισαν ο καθένας το ιμάτιό του, και έρριξαν χρώμα επάνω στα κεφάλια τους προς τον ουρανό.

¹³ Και κάθησαν μαζί του επάνω στη γη επτά ημέρες και επτά νύχτες, και κανένας δεν του είπε έναν λόγο, επειδή έβλεπαν ότι ο πόνος του ήταν υπερβολικά μεγάλος.

ΚΕΦΆΛΑΙΟ 3

ΥΣΤΕΡΑ απ' αυτά, ο Ιώβ άνοιξε το στόμα του, και καταράστηκε την ημέρα του.

² Και ο Ιώβ μίλησε, και είπε:

³ Είθε να χαθεί η ημέρα κατά την οποία γεννήθηκα, και η νύχτα κατά την οποία είπαν: Γεννήθηκε αρσενικό.

⁴ Η ημέρα εκείνη να είναι σκοτάδι· ο Θεός από πάνω να μη την αναζητήσει, και να μη φέξει επάνω της φως.

⁵ Σκοτάδι και σκιά θανάτου να την αμαυρώσουν· πυκνό σκοτάδι να καθήσει επάνω της. Νάρθουν επάνω της ως πικρότατη ημέρα.

⁶ Εκείνη τη νύχτα να επικρατήσει σκοτάδι· Να μη συγκαταλεχθεί στις ημέρες του χρόνου· να μη μπει στις ημέρες των μηνών.

⁷ Να, έρημη να είναι εκείνη η νύχτα· επάνω της να μη έρθει χαρμόσυνη φωνή.

⁸ Να την καταραστούν αυτοί που καταρώνται τις ημέρες, οι έτοιμοι να ανεγείρουν το πένθος τους.

⁹ Να σκοτιστούν τα αστέρια τής εσπέρας της· να προσμένει φως, και να μη έρχεται· και να μη δει τα βλέφαρα της αυγής·

¹⁰ επειδή, δεν έκλεισε τις πόρτες τής κοιλιάς τής μητέρας μου, και δεν έκρυψε τη θλίψη από τα μάτια μου.

¹¹ Γιατί δεν πέθανα από τη μήτρα; Και δεν εξέπνευσα μόλις είχα βγει από την κοιλιά;

¹² Γιατί με υποδέχθηκαν τα γόνата; Ή, γιατί οι μαστοί, για να θηλάσω;

¹³ Επειδή, τώρα θα ήμουν ξαπλωμένος και θα ησύχαζα· θα κοιμόμουν· τότε θα ήμουν σε ανάπαυση,

¹⁴ μαζί με βασιλιάδες και συμβούλους της γης, που οικοδομούσαν ερημώσεις·

¹⁵ ή, με άρχοντες, που έχουν χρυσάφι, που γέμισαν τα σπίτια τους με ασήμι·

¹⁶ ή, σαν κρυμμένο εξάμβλωμα δεν θα υπήρχα, σαν βρέφη που δεν είδαν φως.

¹⁷ Εκεί, οι ασεβείς σταματούν να ταράζουν, κι εκεί αναπαύονται οι κουρασμένοι·

¹⁸ εκεί αναπαύονται μαζί οι αιχμάλωτοι· φωνή καταδυνάστη δεν ακούν·

¹⁹ εκεί βρίσκεται ο μικρός και ο μεγάλος· και ο δούλος, που είναι ελεύθερος από το αφεντικό του.

²⁰ Γιατί δόθηκε φως στον δυστυχισμένο, και ζωή στον πικραμένο στην ψυχή,

²¹ οι οποίοι ποθούν τον θάνατο, και δεν πετυχαίνουν, αν και σκάβουν γι' αυτόν περισσότερο παρά για κρυμμένους θησαυρούς,

²² οι οποίοι υπερχαίρονται, υπερευφραίνονται, όταν βρουν τον τάφο;

²³ Γιατί δόθηκε φως σε άνθρωπο, που ο δρόμος του είναι κρυμμένος, και που τον περιέκλεισε ο Θεός;

- ²⁴ Επειδή, πριν από το φαγητό μου έρχεται ο στεναγμός μου, και τα μουγκρητά μου ξεχύνονται σαν νερά.
- ²⁵ Επειδή, εκείνο που φοβόμουν, μου συνέβηκε, κι εκείνο που τρόμαζα ήρθε επάνω μου.
- ²⁶ Δεν είχα ειρήνη ούτε ανάπαυση ούτε ησυχία· οργή ήρθε επάνω μου.

ΚΕΦΆΛΑΙΟ 4

ΤΟΤΕ, απάντησε ο Ελιφάς ο Θαιμανίτης, και είπε:

- ² Αν επιχειρήσουμε να σου μιλήσουμε, θα δυσανεστηθείς; Αλλά, ποιος μπορεί να κρατηθεί από το να μιλήσει;
- ³ Δες, εσύ έχεις νουθετήσει πολλούς, και έχεις δυναμώσει αδύνατα χέρια.
- ⁴ Τα λόγια σου υποστήριξαν τους κλονιζόμενους, και γόνατα που λύγιζαν τα ενδυνάμωσες.
- ⁵ Και, τώρα, ήρθε επάνω σου τούτο, και βαρυθυμείς· σε αγγίζει, και ταράζεσαι.
- ⁶ Ο φόβος σου δεν είναι το θάρρος σου, και η ευθύτητα των δρόμων σου η ελπίδα σου;
- ⁷ Θυμήσου, παρακαλώ· ποιος, ενώ ήταν αθώος, απολέστηκε; Και πού εξολοθρεύτηκαν οι ευθείς;
- ⁸ Όπως έχω δει εγώ, όσοι αροτρίασαν ανομία, και έσπειραν ασέβεια, τις θερίζουν·
- ⁹ εξολοθρεύονται από το φύσημα του Θεού, και από την πνοή των μυκτήρων του αφανίζονται·
- ¹⁰ το μουγκρητό του λιονταριού, και η φωνή του άγριου λιονταριού, και το μούγκρισμα από τα λιονταράκια, έσβησαν·
- ¹¹ το λιοντάρι χάνεται από έλλειψη θηράματος, και τα λιονταράκια τού θηλυκού λιονταριού διασκορπίζονται.
- ¹² Και ένας λόγος ήρθε σε μένα κρυφά, και το αυτί μου πήρε κάτι απ' αυτόν.
- ¹³ Μέσα στους στοχασμούς για τα οράματα της νύχτας, όταν βαθύς ύπνος πέφτει στους ανθρώπους,
- ¹⁴ με έπιασε φρίκη και τρόμος, και συγκλόνισε πολύ τα κόκαλά μου.
- ¹⁵ Και ένα πνεύμα πέρασε από μπροστά μου, και οι τρίχες τού σώματός μου ανασηκώθηκαν·
- ¹⁶ στάθηκε, αλλ' εγώ δεν διέκρινα τη μορφή του· ένα σχήμα φάνηκε μπροστά στα μάτια μου· άκουσα ένα λεπτό φύσημα, και μια φωνή, που έλεγε:
- ¹⁷ Θα είναι ο άνθρωπος πιο δίκαιος από τον Θεό; Θα είναι ο άνθρωπος πιο καθαρός από τον Δημιουργό του;
- ¹⁸ Δες, αυτός δεν εμπιστεύεται στους δούλους του, και στους αγγέλους του βλέπει ελάττωμα·
- ¹⁹ πόσο μάλλον σ' εκείνους που κατοικούν σε πήλινα σπίτια, που έχουν το θεμέλιό τους μέσα στο χώμα, αφανίζονται μπροστά στο σαράκι;
- ²⁰ Από το πρωί μέχρι την εσπέρα φθείρονται· αφανίζονται για πάντα, χωρίς κανέναν να το καταλάβει.
- ²¹ Το μεγαλείο τους, που υπάρχει σ' αυτούς, δεν παρέρχεται; Πεθαίνουν, αλλ' όχι με σοφία.

ΚΕΦΆΛΑΙΟ 5

- Κ**άλεσε, τώρα, αν κάποιος σου απαντήσει; Και σε ποιους από τους αγίους θα αποβλέψεις;
- ² Επειδή, η οργή φονεύει τον άφρονα· και η αγανάκτηση θανατώνει τον μωρό.
- ³ Εγώ είδα τον άφρονα να ριζώνει· αλλ' αμέσως προείπα το σπίτι του καταραμένο.
- ⁴ Οι γιοι του είναι μακριά από τη σωτηρία, και μπροστά στην πύλη καταπιέζονται, και δεν υπάρχει κανένας που να ελευθερώνει·
- ⁵ τον θερισμό τους κατατρώει αυτός που πεινάει, και τον αρπάζει από τα αγκάθια, κι αυτός που διψάει καταπίνει την περιουσία τους.
- ⁶ Επειδή, η θλίψη δεν βγαίνει από το χώμα ούτε η λύπη βλασταίνει από τη γη·
- ⁷ αλλ' ο άνθρωπος γεννιέται για τη λύπη, καθώς τα νεογέννητα των αετών, για να πετούν ψηλά.
- ⁸ Εγώ, όμως, θα επικαλεστώ τον Θεό, και στον Θεό θα εναποθέσω την υπόθεσή μου·
- ⁹ ο οποίος κάνει ανεξιχνίαστα μεγαλεία, αναρίθμητα θαυμάσια·
- ¹⁰ ο οποίος δίνει βροχή επάνω στο πρόσωπο της γης, και στέλνει νερά επάνω στο πρόσωπο των χωραφιών·
- ¹¹ ο οποίος υψώνει τους ταπεινούς, και σηκώνει σε σωτηρία τούς θλιμμένους·
- ¹² ο οποίος διασκορπίζει τις βουλές των πανούργων, και τα χέρια τους δεν μπορούν να πραγματοποιήσουν την επιχείρησή τους·
- ¹³ ο οποίος συλλαμβάνει τους σοφούς στην πανουργία τους· και ανατρέπεται η βουλή των δόλιων ανθρώπων·
- ¹⁴ την ημέρα συναντούν σκοτάδι, και το μεσημέρι ψηλαφούν καθώς μέσα σε νύχτα.
- ¹⁵ Όμως, λυτρώνει τον φτωχό από τη ρομφαία, από το στόμα τους, και από το χέρι τού ισχυρού.
- ¹⁶ Και ο φτωχός έχει ελπίδα, ενώ το στόμα τής ανομίας φράζεται.
- ¹⁷ Πρόσεξε, μακάριος ο άνθρωπος, που τον ελέγχει ο Θεός· γι' αυτό, μη καταφρονείς την παιδεία τού Παντοδύναμου·
- ¹⁸ επειδή, αυτός πληγώνει, και επιδένει, χτυπάει, και τα χέρια του γιατρεύουν.
- ¹⁹ Μέσα σε έξι θλίψεις θα σε ελευθερώσει· και στην έβδομη δεν θα σε αγγίξει κακό.
- ²⁰ Μέσα στην πείνα θα σε λυτρώσει από θάνατο· και σε πόλεμο από χέρια ρομφαίας.
- ²¹ Από μάστιγα γλώσσας θα είσαι φυλαγμένος· και από τον επερχόμενο όλεθρο δεν θα φοβηθείς.
- ²² Θα περιγελάς τον όλεθρο και την πείνα· και από τα θηρία τής γης δεν θα φοβηθείς.
- ²³ Επειδή, θα έχεις συμμαχία με τις πέτρες τής πεδιάδας· και τα θηρία τού χωραφιού θα ειρηνεύουν μαζί σου.
- ²⁴ Και θα γνωρίσεις ότι στη σκηνή σου υπάρχει ειρήνη, και θα επισκεφθείς το σπίτι σου, και δεν θα σου λείπει τίποτε.
- ²⁵ Και θα γνωρίσεις ότι το σπέρμα σου είναι πολύ, και τα εγγόνια σου σαν τη βοτάνη τής γης.
- ²⁶ Στον τάφο θάρθεις σε βαθιά γηρατειά, όπως η θημωνιά τού σιταριού μαζεύεται στον καιρό της.
- ²⁷ Να, αυτό εξιχνίασαμε, έτσι έχει το πράγμα· άκουσέ το, και γνώρισέ το στον εαυτό σου.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 6

ΚΑΙ ο Ιώβ απάντησε, και είπε:

² Είθε να ζυγίζοταν πραγματικά η λύπη μου, και η συμφορά μου να έμπαινε ολόκληρη, μαζί, επάνω στην πλάστιγγα!

³ Επειδή, τώρα θα ήταν πιο βαριά από την άμμο τής θάλασσας· γι' αυτό τα λόγια μου καταπίνονται.

⁴ Επειδή, τα βέλη τού Παντοδύναμου βρίσκονται μέσα μου, από τα οποία το πνεύμα μου πίνει το φαρμάκι τους· οι τρόμοι τού Θεού παρατάσσονται εναντίον μου.

⁵ Γκαρίζει ο άγιος γάιδαρος κοντά στο χορτάρι; Ή, μουγκρίζει το βόδι κοντά στη φάτνη του;

⁶ Τρώγεται το άνοστο χωρίς αλάτι; Ή, υπάρχει γεύση στο ασπράδι του αυγού;

⁷ Τα πράγματα, που η ψυχή μου αποστρεφόταν να αγγίξει, έγιναν σαν το αηδιαστικό φαγητό μου.

⁸ Είθε να απολάμβανα το αίτημά μου, και ο Θεός να μου έδινε την επιθυμία μου!

⁹ Και ο Θεός να ήθελε να ευαρεστηθεί να με αφανίσει· να εξαπολύσει το χέρι του, και να με κόψει!

¹⁰ Κι ακόμα, θα είναι η παρηγοριά μου, ότι, και αν καταναλωθώ μέσα στη θλίψη, κι αυτός δεν με λυπηθεί, εγώ τα λόγια τού Αγίου δεν τα έκρυψα.

¹¹ Ποια είναι η δύναμή μου, ώστε να εγκαρτερώ; Και ποιο είναι το τέλος μου, ώστε η ψυχή μου να υποφέρει;

¹² Μήπως η δύναμή μου είναι δύναμη από πέτρες; Ή, η σάρκα μου είναι χαλκός;

¹³ Μήπως δεν έλειψε μέσα μου ολοκληρωτικά η βοήθειά μου; Και η σωτηρία δεν απομακρύνθηκε από μένα;

¹⁴ Στον θλιμμένο οφείλεται έλεος από τον φίλο του· αυτός, όμως, εγκατέλειψε τον φόβο τού Παντοδύναμου.

¹⁵ Οι αδελφοί μου φέρθηκαν απατηλά σαν χείμαρρος, πέρασαν σαν ρεύμα χειμάρρων·

¹⁶ που θολώνονται από τον πάγο, στους οποίους το χιόνι διαλύεται·

¹⁷ όταν θερμανθούν, εκλείπουν· όταν γίνει θερμότητα, εξαλείφονται από τον τόπο τους·

¹⁸ τα ίχνη τής πορείας τους συστρέφονται· καταντούν στο μηδέν, και χάνονται·

¹⁹ τα πλήθη τής Θαιμά θωρούσαν, οι συνοδοιπόροι τής Σεβά τούς περίμεναν·

²⁰ διαψεύστηκαν από την ελπίδα τους· ήρθαν εκεί, και ντροπιάστηκαν.

²¹ Τώρα, κι εσείς είστε όπως αυτοί· είδατε την πληγή μου, και τρομάξατε.

²² Μήπως εγώ είπα: Φέρτε μου; Ή: Δώστε μου ένα δώρο από την περιουσία σας;

²³ Ή: Ελευθερώστε με από το χέρι τού εχθρού; Ή: Λυτρώστε με από το χέρι των ισχυρών;

²⁴ Διδάξτε με, κι εγώ θα σιωπήσω· και δείξτε μου σε τι έσφαλα.

²⁵ Πόσο δυνατά είναι τα σωστά λόγια! Ο έλεγχός σας, όμως, τι αποδεικνύει;

²⁶ Φαντάζεστε να ελέγχετε λόγια, ενώ οι ομιλίες τού απελπισμένου είναι σαν άνεμος;

²⁷ Πραγματικά, εσείς πέφτετε επάνω στον ορφανό, και σκάβετε λάκκο στον φίλο σας.

²⁸ Τώρα, λοιπόν, ευαρεστηθείτε να κοιτάξετε σε μένα, επειδή, μπροστά σας είναι το πράγμα, αν εγώ ψεύδομαι.

²⁹ Επιστρέψτε, παρακαλώ· ας μη γίνει αδικία· ναι, επιστρέψτε πάλι· η δικαιοσύνη μου βρίσκεται σ' αυτό.

³⁰ Υπάρχει αδικία στη γλώσσα μου; Ο ουρανίσκος μου δεν μπορεί να διακρίνει τα διεφθαρμένα;

ΚΕΦΆΛΑΙΟ 7

Ο βίος του ανθρώπου δεν είναι εκστρατεία επάνω στη γη; Οι ημέρες του δεν είναι σαν τις ημέρες ενός μισθωτού;

² Όπως ο δούλος επιποθεί τη σκιά, και όπως ο μισθωτός περιμένει τον μισθό του,

³ έτσι κι εγώ πήρα για κληρονομιά μήνες ματαιότητας, και μου διορίστηκαν νύχτες οδυνηρές.

⁴ Όταν πλαγιάζω, λέω: Πότε θα σηκωθώ, και πότε θα περάσει η νύχτα; Και είμαι γεμάτος από ανησυχία μέχρι την αυγή.

⁵ Η σάρκα μου είναι ντυμένη ολόγυρα με σκουλήκια και βώλους από χώμα· το δέρμα μου ξεσχίζεται, και τρέχει υγρό.

⁶ Οι ημέρες μου είναι ταχύτερες από την κερκίδα τού υφαντή, και χάνονται χωρίς ελπίδα.

⁷ Θυμήσου ότι, η ζωή μου είναι άνεμος· το μάτι μου δεν γυρίζει πίσω για να δει αγαθό.

⁸ Το μάτι εκείνου που με βλέπει δεν θα με δει ξανά· τα μάτια σου είναι επάνω μου, κι εγώ δεν υπάρχω.

⁹ Όπως το σύννεφο διαλύεται και χάνεται, έτσι κι αυτός που κατεβαίνει στον τάφο δεν θα ξανανέβει.

¹⁰ Δεν θα γυρίσει πλέον στο σπίτι του, και ο τόπος του δεν θα τον γνωρίσει πλέον.

¹¹ Γι' αυτό, εγώ δεν θα κρατήσω το στόμα μου· θα μιλήσω μέσα στην αγωνία τού πνεύματός μου· θα θρηνολογήσω μέσα στην πικρία τής ψυχής μου.

¹² Θάλασσα είμαι ή κήτος, ώστε έβαλες επάνω μου φύλακα;

¹³ Όταν λέω: Το κρεβάτι μου θα με παρηγορήσει, το στρώμα μου θα ελαφρύνει το παράπονό μου,

¹⁴ τότε, με φοβίζεις με όνειρα, και με καταπλήσσεις με οράσεις·

¹⁵ και η ψυχή μου διαλέγει αγχόνη, και θάνατο, παρά τα κόκαλά μου.

¹⁶ Αηδίασα· δεν θα ζήσω παντοτινά· παραιτήσου από μένα· επειδή, οι ημέρες μου είναι ματαιότητα.

¹⁷ Τι είναι ο άνθρωπος ώστε τον μεγαλύνεις, και βάζεις τον νου σου επάνω του;

¹⁸ Και τον επισκέπτεσαι κάθε πρωινό, και τον δοκιμάζεις κάθε στιγμή;

¹⁹ Μέχρι πότε δεν θα αποσυρθείς από πάνω μου, και δεν θα με αφήσεις, μέχρι να καταπιώ το σάλιο μου;

²⁰ Αμάρτησα· τι μπορώ να κάνω σε σένα, Διατηρητή του ανθρώπου; Γιατί με έβαλες σημάδι σου, και είμαι βάρος στον εαυτό μου;

²¹ Και γιατί δεν συγχωρείς την παράβασή μου, και δεν αφαιρείς την ανομία μου; Επειδή, ύστερα από λίγο θα κοιμάμαι στο χώμα· και το πρωί θα με αναζητήσεις, αλλά δεν θα υπάρχω.

ΚΕΦΆΛΑΙΟ 8

ΚΑΙ ο Βιλδάδ ο Σαυχίτης απάντησε και είπε:

² Μέχρι πότε θα μιλάς αυτά τα πράγματα; Και μέχρι πότε τα λόγια τού στόματός σου θα είναι όπως ένας σφοδρός άνεμος;

³ Μήπως ο Θεός ανατρέπει την κρίση; Ή, ο Παντοδύναμος ανατρέπει το δίκαιο;

⁴ Αν οι γιοι σου αμάρτησαν σ' αυτόν, τους παρέδωσε στο χέρι τής ανομίας τους.

⁵ Αν εσύ θα ζητούσες τον Θεό το πρωί, και θα έκανες δεήσεις στον Παντοδύναμο· αν

ήσουν καθαρός και ευθύς,

⁶ βέβαια, τώρα θα σηκώνόταν για σένα, και η κατοικία τής δικαιοσύνης σου θα ευτυχούσε.

⁷ Και αν η αρχή σου ήταν μικρή, τα ύστερά σου θα μεγάλωναν υπερβολικά.

⁸ Επειδή, ρώτησε, παρακαλώ, για τις προηγούμενες γενεές, και ερεύνησε ακριβώς για τους πατέρες τους·

⁹ επειδή, εμείς είμαστε χθесινοί, και δεν ξέρουμε τίποτε, για τον λόγο ότι, οι ημέρες μας επάνω στη γη είναι σκιά·

¹⁰ δεν θα σε διδάξουν αυτοί, και θα σου πουν, και θα προφέρουν λόγια από την καρδιά τους;

¹¹ θάλλει ο πάπυρος χωρίς πηλό; Αυξάνει ο σχοίνος χωρίς νερό;

¹² Ενώ είναι ακόμα πράσινος, και αθέριστος, ξηραίνεται πριν από κάθε άλλο χορτάρι.

¹³ Έτσι είναι οι δρόμοι όλων εκείνων που ξεχνούν τον Θεό· και η ελπίδα τού υποκριτή θα χαθεί·

¹⁴ η ελπίδα του θα κοπεί, και το θάρρος του θα είναι όπως ο ιστός τής αράχνης.

¹⁵ Θα στηριχθεί επάνω στο σπίτι του, εντούτοις αυτό δεν θα σταθεί όρθιο· θα το κρατήσει, εντούτοις δεν θα ανορθωθεί.

¹⁶ Είναι χλωμός μπροστά στον ήλιο, και το κλαδί του απλώνεται στον κήπο του.

¹⁷ Οι ρίζες του περιπλέκονται στον σωρό από τις πέτρες, και διαλέγει τον πετρώδη τόπο.

¹⁸ Αν εξαλειφθεί από τον τόπο του, τότε, θα τον αρνηθεί, λέγοντας: Δεν σε είδα.

¹⁹ Δες, αυτή είναι η χαρά τού δρόμου του, και από το χώμα θα αναβλαστήσουν άλλοι.

²⁰ Δες, ο Θεός δεν θα απορρίψει τον άμεμπτο, ούτε θα πιάσει το χέρι των κακοποιών·

²¹ μέχρις ότου γεμίσει το στόμα σου από γέλιο, και τα χείλη σου από αλαλαγμό.

²² Εκείνοι που σε μισούν, θα ντυθούν ντροπή· και η κατοικία των ασεβών δεν θα υπάρχει.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 9

ΚΑΙ ο Ιώβ απάντησε και είπε:

² Αληθινά, ξέρω ότι έτσι έχει το πράγμα· αλλά, πώς θα δικαιωθεί ο άνθρωπος μπροστά στον Θεό;

³ Αν θελήσει να διαδικαστεί μαζί του, δεν μπορεί να του απαντήσει σε ένα από χίλια.

⁴ Είναι σοφός στην καρδιά, και κραταιός σε δύναμη· ποιος σκληρύνθηκε εναντίον του και ευτύχησε;

⁵ Αυτός μετακινεί τα βουνά, και δεν γνωρίζουν ποιος τα έστρεψε στην οργή του.

⁶ Αυτός σείει τη γη από τον τόπο της, και οι στύλοι της σαλεύονται.

⁷ Αυτός προστάζει τον ήλιο, και δεν ανατέλλει· και κρύβει τα αστέρια κάτω από σφραγίδα.

⁸ Αυτός μόνος εκτείνει τους ουρανούς, και πατάει επάνω στα ύψη τής θάλασσας.

⁹ Αυτός κάνει τον Αρκτούρο, τον Ωρίωνα και την Πλειάδα, και τα ταμεία τού Νότου.

¹⁰ Αυτός κάνει ανεξιχνίαστα μεγαλεία, και αναρίθμητα θαυμάσια.

¹¹ Δέστε, διαβαίνει κοντά μου, και δεν τον βλέπω· περνάει ανάμεσα, και δεν τον αντιλαμβάνομαι.

¹² Δέστε, αφαιρεί· ποιος θα τον εμποδίσει; Ποιος θα του πει: Τι κάνεις;

¹³ Αν ο Θεός δεν αποσύρει την οργή του, οι φουσκωμένοι από υπερηφάνεια βοηθοί καταβάλλονται από κάτω του.

¹⁴ Πόσο λιγότερο θα του απαντούσα εγώ, διαλέγοντας απέναντί του τα λόγια μου;

- ¹⁵ Στον οποίο, και αν ήμουν δίκαιος, δεν θα απαντούσα, αλλά θα ζητούσα έλεος από τον Κριτή μου.
- ¹⁶ Αν κράξω, και μου απαντήσει, δεν θα πίστευα ότι εισάκουσε τη φωνή μου.
- ¹⁷ Επειδή, με κατασυντρίβει με ανεμοστρόβιλο, και πληθαίνει τις πληγές μου χωρίς αιτία.
- ¹⁸ Δεν με αφήνει να αναπνεύσω, αλλά με χορταίνει με πικρία.
- ¹⁹ Αν πρόκειται για δύναμη, να, είναι δυνατός· και αν για κρίση, ποιος θα δώσει μαρτυρία για μένα;
- ²⁰ Αν ήθελα να δικαιώσω τον εαυτό μου, το στόμα μου θα με καταδίκασε· αν έλεγα: Είμαι άμεμπτος, θα με αποδείκνυε διεφθαρμένον.
- ²¹ Και αν ήμουν άμεμπτος, δεν θα φρόντιζα για τον εαυτό μου· θα καταφρονούσα τη ζωή μου.
- ²² Ένα είναι αυτό, γι' αυτό είπε: Αυτός αφανίζει και τον άμεμπτο και τον ασεβή.
- ²³ Και αν η μάστιγά του θανατώνει αμέσως, γελάει στη δοκιμασία των αθώων.
- ²⁴ Η γη παραδόθηκε στα χέρια τού ασεβή· αυτός σκεπάζει τα πρόσωπα των κριτών της· αν όχι αυτός, πού και ποιος είναι;
- ²⁵ Και οι ημέρες μου είναι ταχύτερες από ταχυδρόμο· φεύγουν, και δεν βλέπουν καλό.
- ²⁶ Πέρασαν σαν πλοία που σπεύδουν· σαν αετός που πετάει επάνω στο θήραμα.
- ²⁷ Αν πω: Θα ξεχάσω το παράπονό μου, θα εγκαταλείψω το πένθος μου, και θα παρηγορηθώ·
- ²⁸ τρομάζω για όλες τις θλίψεις μου, γνωρίζοντας ότι δεν θα με αθώώσεις.
- ²⁹ Είμαι ασεβής· γιατί, λοιπόν, να κοπιάζω μάταια;
- ³⁰ Αν λουστώ με χιονόνερο, και καθαρίσω τα χέρια μου με επιμέλεια·
- ³¹ εσύ, όμως, θα με βυθίσεις στον βούρκο, ώστε και τα ίδια μου τα ιμάτια θα με σιχαίνονται.
- ³² Επειδή, δεν υπάρχει άνθρωπος όπως εγώ, για να του απαντήσω, και νάρθουμε μαζί σε κρίση.
- ³³ Δεν υπάρχει μεσίτης ανάμεσά μας, για να βάλει το χέρι του επάνω και στους δυο μας.
- ³⁴ Ας απομακρύνει τη ράβδο του από μένα· και ο φόβος του ας μη με εκπλήττει·
- ³⁵ τότε, θα μιλήσω, και δεν θα τον φοβηθώ· επειδή, έτσι, δεν είμαι στον εαυτό μου.

ΚΕΦΆΛΑΙΟ 10

Η ψυχή μου αηδίασε τη ζωή μου· θα παραδοθώ στο παράπονό μου· θα μιλήσω μέσα από την πικρία της ψυχής μου.

- ² Θα πω στον Θεό: Μη με καταδικάσεις· δείξε μου γιατί με δικάζεις.
- ³ Είναι καλό σε σένα να καταθλίβεις, να καταφρονείς το έργο των χεριών σου, και να ευοδώνεις τη βουλή των ασεβών;
- ⁴ Έχεις μάτια σάρκας; Ή, βλέπεις όπως βλέπει ο άνθρωπος;
- ⁵ Ανθρώπινος είναι ο βίος σου; Ή, τα χρόνια σου είναι σαν ημέρες ανθρώπου,
- ⁶ ώστε αναζητάς την ανομία μου, διερευνάς την αμαρτία μου;
- ⁷ Ενώ ξέρεις ότι δεν ασέβησα· και δεν υπάρχει κάποιος που να ελευθερώνει από τα χέρια σου.
- ⁸ Τα χέρια σου με μόρφωσαν, και ολόκληρον με έπλασαν, ολόγουρα· και με καταστρέφεις.
- ⁹ Θυμήσου, παρακαλώ, ότι με έκανες σαν πηλό· και θα με ξαναφέρεις στο χώμα.

- ¹⁰ Δεν με άρμεξες σαν γάλα, και με έπηξες σαν τυρί;
- ¹¹ Με έντυσες με δέρμα και σάρκα, και με περιέφραξες με κόκαλα και νεύρα.
- ¹² Μου χάρισες ζωή και έλεος, και η επίσκεψή σου φύλαξε το πνεύμα μου·
- ¹³ αυτά, όμως, έκρυβες στην καρδιά σου· ξέρω ότι αυτό είχες κατά νουν.
- ¹⁴ Αν αμαρτήσω, με παραφυλάττεις, και δεν θα με αθωώσεις από την ανομία μου.
- ¹⁵ Αν ασεβήσω, αλλοίμονο σε μένα· και αν είμαι δίκαιος, δεν μπορώ να σηκώσω το κεφάλι μου. Είμαι γεμάτος από ατιμία· δες, λοιπόν, τη θλίψη μου,
- ¹⁶ επειδή, αυξάνει. Με κυνηγάς σαν άγριο λιοντάρι· και καθώς γυρίζεις δείχνεσαι εναντίον μου θαυμαστός.
- ¹⁷ Ανανεώνεις τους μάρτυρές σου εναντίον μου, και πληθαίνεις την οργή σου εναντίον μου· αλλαγές στρατεύματος γίνονται επάνω μου.
- ¹⁸ Γιατί, λοιπόν, με έβγαλες από τη μήτρα; Είθε να ξεψυχούσα, και να μη με έβλεπε μάτι!
- ¹⁹ Θα ήμουν σαν κάποιον που δεν υπήρξε· θα με έφερναν από τη μήτρα στον τάφο.
- ²⁰ Δεν είναι λίγες οι ημέρες μου; Σταμάτα, λοιπόν, και άφησέ με, για να συνέλθω λίγο,
- ²¹ πριν πάω απ' όπου δεν θα επιστρέψω, σε γη σκοταδιού και σκιάς θανάτου·
- ²² σε γη σκοτεινή, σαν το σκοτάδι της σκιάς τού θανάτου, όπου δεν υπάρχει τάξη, και το φως είναι σαν το σκοτάδι.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 11

Και ο Σωφάρ ο Νααμαθίτης απάντησε, και είπε:

- ² Δεν δίνεται απάντηση στην πληθώρα των λόγων; Και θα δικαιωθεί ο πολυλογάς;
- ³ Θα αποστομώσουν ανθρώπους οι φλυαρίες σου; Και όταν κοροϊδεύεις, δεν θα σε ντροπιάσει κανένας;
- ⁴ Επειδή, είπες: Η ομιλία μου είναι καθαρή, και είμαι καθαρός μπροστά σου.
- ⁵ Αλλά, είθε να μιλούσε ο Θεός, και να άνοιγε εναντίον σου τα χείλη του·
- ⁶ και να σου φανέρωνε τα κρυφά πράγματα της σοφίας, ότι είναι διπλάσια των όσων είναι γνωστά. Να ξέρεις, λοιπόν, ότι ο Θεός απαιτεί από σένα λιγότερο από την ανομία σου.
- ⁷ Μπορείς να εξιχνιάσεις τα βάθη τού Θεού; Μπορείς να εξιχνιάσεις με εντέλεια τον Παντοδύναμο;
- ⁸ Αυτά είναι σαν τα ύψη τού ουρανού· τι μπορείς να κάνεις; Είναι βαθύτερα από τον άδη· τι μπορείς να γνωρίσεις;
- ⁹ Το μέτρο τους είναι μακρύτερο από τη γη, και πλατύτερο από τη θάλασσα.
- ¹⁰ Αν θελήσει να χαλάσει, και να κλείσει ή να συγκεντρώσει, τότε ποιος μπορεί να τον εμποδίσει;
- ¹¹ Επειδή, αυτός γνωρίζει τη ματαιότητα των ανθρώπων, και βλέπει την ασέβεια· και δεν θα εξετάσει;
- ¹² Και ο μάταιος άνθρωπος υπερηφανεύεται, ενώ ο άνθρωπος γεννιέται ένα άγριο γαϊδουράκι.
- ¹³ Αν εσύ ετοιμάσεις την καρδιά σου, και απλώσεις σ' αυτόν τα χέρια σου·
- ¹⁴ αν την ανομία, που είναι στα χέρια σου, την απομακρύνεις, και δεν αφήνεις να κατοικήσει στις σκηνές σου ασέβεια·
- ¹⁵ τότε, σίγουρα, θα υψώσεις το πρόσωπό σου ακηλίδωτο· μάλιστα, θα είσαι σταθερός, και δεν θα φοβάσαι·
- ¹⁶ επειδή, εσύ θα λησμονήσεις τη θλίψη· θα τη θυμηθείς σαν νερά που διέρρευσαν·

- ¹⁷ και ο καιρός σου θα ανατείλει λαμπρότερος από το μεσημέρι· και αν πέσει επάνω σου σκοτάδι, θα γίνει ξανά αυγή·
- ¹⁸ και θα είσαι ασφαλής, επειδή υπάρχει ελπίδα σε σένα· ναι, θα σκάβεις για τη σκηνή σου, και θα κοιμάσαι με ασφάλεια·
- ¹⁹ θα πλαγιάζεις, και δεν θα σε τρομάζει κανένας· και πολλοί θα ικετεύουν το πρόσωπό σου.
- ²⁰ Όμως, τα μάτια των ασεβών θα μαραθούν, και καταφύγιο θα λείψει απ' αυτούς, και η ελπίδα τους θα είναι να ξεψυχήσουν.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 12

ΚΑΙ ο Ιώβ απάντησε, και είπε:

- ² Εσείς, στ' αλήθεια, είστε οι άνθρωποι, και με σας η σοφία θα φτάσει στο τέλος της.
- ³ Κι εγώ έχω σύνεση, όπως κι εσείς· δεν είμαι κατώτερος από σας· και ποιος δεν γνωρίζει τέτοια πράγματα;
- ⁴ Έγινα χλευασμός στον πλησίον μου, ο οποίος επικαλούμαι τον Θεό, και μου απαντάει. Ο δίκαιος και ο άμεμπτος γίνεται περιγέλαστος.
- ⁵ Αυτός που κινδυνεύει να γλιστρήσει με τα πόδια, είναι σαν καταφρονημένο λυχνάρι στον στοχασμό εκείνου που ευτυχεί.
- ⁶ Οι σκηνές των ληστών ευτυχούν, κι αυτοί που παροργίζουν τον Θεό είναι σε ασφάλεια, στα χέρια των οποίων ο Θεός φέρνει αφθονία.
- ⁷ Αλλά, ρώτησε τώρα τα ζώα, και θα σε διδάξουν· και τα πουλιά τού ουρανού, και θα σου αναγγείλουν·
- ⁸ ή, μίλησε στη γη, και θα σε διδάξει· και τα ψάρια τής θάλασσας θα σου διηγηθούν.
- ⁹ Ποιος απ' όλους αυτούς δεν γνωρίζει, ότι το χέρι τού Κυρίου τα έφτιαξε;
- ¹⁰ Στο χέρι τού οποίου βρίσκεται η ψυχή όλων αυτών που ζουν, και η πνοή κάθε ανθρώπινης σάρκας.
- ¹¹ Το αυτί δεν διακρίνει τα λόγια; Και ο ουρανίσκος δεν παίρνει γεύση τού φαγητού του;
- ¹² Η σοφία είναι με τους γέροντες, και η σύνεση με τη μακρότητα των ημερών.
- ¹³ Σ' αυτόν είναι η σοφία και η δύναμη· αυτός έχει βουλή και σύνεση.
- ¹⁴ Δέστε, καταστρέφει, και δεν ανοικοδομείται· κλείνει ενάντια στον άνθρωπο, και δεν υπάρχει κανένας που να ανοίγει.
- ¹⁵ Δέστε, κρατάει τα νερά, και ξεραίνονται· τα στέλνει ξανά, και καταστρέφουν τη γη.
- ¹⁶ Μαζί του είναι η δύναμη και η σοφία· δικός του είναι αυτός που εξαπατιέται κι αυτός που εξαπατάει.
- ¹⁷ Παραδίνει τους συμβούλους ως λάφυρο, και μωραίνει τους κριτές.
- ¹⁸ Λύνει τη ζώνη των βασιλιάδων, και περιζώνει την οσφύ τους με σχοινί.
- ¹⁹ Παραδίνει τους άρχοντες ως λάφυρο, και καταστρέφει τους ισχυρούς.
- ²⁰ Αφαιρεί τον λόγο των δεινών ρητόρων, και σηκώνει τη σύνεση από τους πρεσβύτερους.
- ²¹ Ξεχύνει καταφρόνηση επάνω στους άρχοντες, και λύνει τη ζώνη των ισχυρών.
- ²² Αποκαλύπτει βαθιά πράγματα μέσα από το σκοτάδι, και βγάζει στο φως τη σκιά τού θανάτου.
- ²³ Μεγαλώνει τα έθνη, και τα αφανίζει· πλαταίνει τα έθνη, και τα συστέλλει.
- ²⁴ Αφαιρεί την καρδιά από τους αρχηγούς των λαών τής γης, και τους κάνει να

περιπλανιούνται σε άβατη έρημο·

²⁵ ψηλαφούν σε σκοτάδι χωρίς φως, και τους κάνει να παραφέρονται σαν αυτόν που μεθάει.

ΚΕΦΆΛΑΙΟ 13

Να, όλα αυτά τα είδε το μάτι μου· το αυτί μου τα άκουσε, και τα κατάλαβε.

² Όπως γνωρίζετε εσείς, γνωρίζω κι εγώ· δεν είμαι κατώτερός σας.

³ Αλλ' όμως, θα μιλήσω στον Παντοδύναμο, και επιθυμώ να συζητήσω μαζί με τον Θεό.

⁴ Εσείς, όμως, είστε εφευρετές ψέματος· είστε όλοι γιατροί ανώφελοι.

⁵ Είθε να σιωπούσατε ολοκληρωτικά! Κι αυτό θα ήταν σε σας σοφία.

⁶ Ακούστε, τώρα, τα λόγια μου, και προσέξτε τις δικαιολογίες των χειλέων μου.

⁷ Θα μιλάτε άδικα για τον Θεό; Και θα προφέρετε λόγια με δόλιο τρόπο γι' αυτόν;

⁸ Θα κάνετε προσωποληψία γι' αυτόν; Θα δικολογήσετε για τον Θεό;

⁹ Είναι καλό να σας εξιχνιάσει; Ή, όπως ένας άνθρωπος περιγελάει έναν άλλον άνθρωπο, θα τον περιγελάτε;

¹⁰ Οπωσδήποτε θα σας ελέγξει, αν προσωποληπτείτε κρυφά.

¹¹ Το μεγαλείο του δεν θα σας τρομάξει, και ο φόβος του δεν θα πέσει επάνω σας;

¹² Τα απομνημονεύματά σας ισοδυναμούν με σκόνη, τα προπύργιά σας με προπύργια από χώμα.

¹³ Σιωπήστε, αφήστε με για να μιλήσω εγώ, κι ας έρθει επάνω μου ό,τι κι αν είναι.

¹⁴ Γιατί πιάνω τις σάρκες μου με τα δόντια μου, και βάζω τη ζωή μου στο χέρι μου;

¹⁵ Και αν με θανατώνει, εγώ θα ελπίζω σ' αυτόν· όμως, θα υπερασπιστώ τους δρόμους μου μπροστά του.

¹⁶ Αυτός, μάλιστα, θα είναι η σωτηρία μου· επειδή, υποκριτής δεν θάρθει μπροστά του.

¹⁷ Ακροαστείτε τα λόγια μου προσεκτικά, κι αυτά που παρουσιάζω, με τα αυτιά σας.

¹⁸ Δέστε, τώρα, διέταξα την κρίση μου· ξέρω ότι εγώ θα δικαιωθώ.

¹⁹ Ποιος είναι εκείνος που θέλει να έρθει σε συζήτηση μαζί μου, για να σιωπήσω τώρα, και να ξεψυχήσω;

²⁰ Μόνον δύο πράγματα μη κάνεις σε μένα· τότε, δεν θα κρυφτώ από το πρόσωπό σου·

²¹ Το χέρι σου απομάκρυνέ το από μένα, και ο φόβος σου ας μη με τρομάξει.

²² Έπειτα, κάλεσε, κι εγώ θα απαντήσω· ή, ας μιλήσω, και απάντησέ μου.

²³ Πόσες είναι οι ανομίες μου και οι αμαρτίες μου; Φανέρωσέ μου το έγκλημά μου και την αμαρτία μου.

²⁴ Γιατί κρύβεις το πρόσωπό σου, και με θεωρείς ως εχθρό σου;

²⁵ Θα κατατρίψεις ένα φύλλο που περιφέρεται από τον άνεμο; Και θα κατατρέξεις ένα ξερό άχυρο;

²⁶ Επειδή, γράφεις πικρίες εναντίον μου, και μου ανταποδίδεις τις ανομίες της νιότης μου·

²⁷ και βάζεις τα πόδια μου σε δεσμά, και παραφυλάττεις όλους τους δρόμους μου· σημειώνεις τα ίχνη τής πορείας των ποδιών μου·

²⁸ αυτός που φθείρεται σαν σάπιο πράγμα, σαν σκωληκόβρωτο ένδυμα.

ΚΕΦΆΛΑΙΟ 14

Ανθρωπος γεννημένος από γυναίκα είναι ολιγόβιος, και γεμάτος ταραχή·

² αναβλασταίνει σαν άνθος, και κόβεται· φεύγει σαν σκιά, και δεν διαμένει.

³ Κι επάνω σε έναν τέτοιον ανοίγεις τα μάτια σου, και με φέρνεις σε κρίση μαζί σου;

⁴ Ποιος μπορεί να βγάλει καθαρό από ακάθαρτο; Κανένας.

⁵ Επειδή, οι ημέρες του είναι προσδιορισμένες, ο αριθμός των μηνών του βρίσκεται σε σένα, κι εσύ έβαλες τα όριά του, και δεν μπορεί να τα υπερβεί,

⁶ απόστρεψε απ' αυτόν, για να ησυχάσει, μέχρις ότου, χαίροντας, εκπληρώσει σαν μισθωτός την ημέρα του.

⁷ Επειδή, για το δέντρο, αν κοπεί, υπάρχει ελπίδα ότι θα αναβλαστήσει, και ότι ο τρυφερός του βλαστός δεν θα εκλείψει.

⁸ Και αν η ρίζα του παλιώσει στη γη, και ο κορμός του πεθάνει στο χώμα,

⁹ όμως, με τη μυρουδιά τού νερού θα αναβλαστήσει, και θα βγάλει κλαδιά σαν νεόφυτο.

¹⁰ Αλλ' ο άνθρωπος πεθαίνει, και παρέρχεται· και ο άνθρωπος εκπνέει, και πού είναι;

¹¹ Όπως τα νερά εκλείπουν από τη θάλασσα, και ο ποταμός στερεύει και ξεραίνεται,

¹² έτσι ο άνθρωπος, αφού κοιμηθεί, δεν σηκώνεται· μέχρις ότου δεν υπάρξουν οι ουρανοί, δεν θα ξυπνήσουν, και δεν θα εγερθούν από τον ύπνο τους.

¹³ Είθε να με έκρυβες στον τάφο, να με σκέπαζες μέχρις ότου περάσει η οργή σου, να μου προσδιόριζες μια προθεσμία, και τότε να με θυμηθείς!

¹⁴ Αν ο άνθρωπος πεθάνει, θα ξαναζήσει; Όλες τις ημέρες τής εκστρατείας μου θα περιμένω, μέχρις ότου έρθει η μεταλλαγή μου.

¹⁵ Θα καλέσεις, κι εγώ θα σου απαντήσω· θα επιβλέψεις επάνω στο έργο των χεριών σου.

¹⁶ Επειδή, τώρα απαριθμείς τα βήματά μου· δεν παραφυλάττεις τις αμαρτίες μου;

¹⁷ Η παράβασή μου είναι σφραγισμένη μέσα σε βαλάντιο, και σημειώνεις επάνω την ανομία μου.

¹⁸ Βέβαια, το μεν βουνό, όταν πέφτει, εξουθενώνεται, και ο βράχος μετακινείται από τον τόπο του.

¹⁹ Τα νερά τρώνε τις πέτρες· οι πλημμύρες τους παρασύρουν το χώμα τής γης· έτσι, εσύ καταστρέφεις την ελπίδα τού ανθρώπου,

²⁰ υπερισχύεις πάντοτε εναντίον του, κι αυτός παρέρχεται· μεταβάλλεις την όψη του, και τον αποπέμπεις.

²¹ Οι γιοι του υψώνονται, κι αυτός δεν ξέρει· και ταπεινώνονται, κι αυτός δεν καταλαβαίνει τίποτε απ' αυτά.

²² Μόνον η σάρκα του θα πονάει επάνω του, και η ψυχή του θα πενθεί μέσα του.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 15

ΤΟΤΕ, ο Ελιφάς ο Θαιμανίτης απάντησε, και είπε:

² Έπρεπε ένας σοφός να προφέρει μάταιους στοχασμούς, και να γεμίζει την κοιλιά του με ανατολικό άνεμο;

³ Έπρεπε να φιλονικεί με μάταια λόγια, και ανωφελείς ομιλίες;

⁴ Βέβαια, εσύ απορρίπτεις τον φόβο, και αποκλείεις τη δέηση μπροστά στον Θεό.

⁵ Επειδή, το στόμα σου αποδεικνύει την ανομία σου, και διάλεξες τη γλώσσα των πανούργων.

⁶ Το στόμα σου σε καταδικάζει, και όχι εγώ· και τα χείλη σου καταμαρτυρούν εναντίον σου.

- ⁷ Μήπως είσαι ο πρώτος άνθρωπος που γεννήθηκες; Ή, πλάστηκες πριν από τα βουνά;
- ⁸ Μήπως άκουσες τις βουλές τού Θεού; Και εξάντλησες στον εαυτό σου τη σοφία;
- ⁹ Τι ξέρεις, και δεν ξέρουμε; Τι αντιλαμβάνεσαι κι εμείς δεν αντιλαμβανόμαστε;
- ¹⁰ Και μεταξύ μας υπάρχουν ηλικιωμένοι, με γκρίζα μαλλιά, και γέροντες, γεροντότεροι από τον πατέρα σου.
- ¹¹ Οι παρηγορίες τού Θεού φαίνονται σε σένα μικρό πράγμα; Ή, έχεις κάτι κρυμμένο μέσα σου;
- ¹² Γιατί σε αποπλανάει η καρδιά σου; Και γιατί παραφέρονται τα μάτια σου,
- ¹³ ώστε στρέφεις το πνεύμα σου ενάντια στον Θεό, και αφήνεις να βγαίνουν τέτοια λόγια από το στόμα σου;
- ¹⁴ Τι είναι ο άνθρωπος ώστε να είναι καθαρός; Και ο γεννημένος από γυναίκα, ώστε να είναι δίκαιος;
- ¹⁵ Δες, στους δικούς του αγίους δεν εμπιστεύεται· και οι ουρανοί δεν είναι καθαροί στα μάτια του·
- ¹⁶ πόσο περισσότερο βδελυρός κι ακάθαρτος είναι ο άνθρωπος, που πίνει την ανομία σαν νερό;
- ¹⁷ Θα σε διδάξω εγώ· άκουσέ με· αυτό βέβαια είδα, και θα το φανερώσω,
- ¹⁸ το οποίο οι σοφοί ανήγγειλαν από τους πατέρες τους, και δεν το έκρυψαν·
- ¹⁹ στους οποίους μόνους δόθηκε η γη, και ξένος δεν πέρασε ανάμεσά τους.
- ²⁰ Ο ασεβής βασανίζεται όλες τις ημέρες, και χρόνια μετρημένα είναι φυλαγμένα για τον τύραννο.
- ²¹ Ένας ήχος φόβου είναι στα αυτιά του· μέσα σε καιρό ειρήνης θάρθει επάνω του ο εξολοθρευτής.
- ²² Δεν πιστεύει ότι θα επιστρέψει από το σκοτάδι, και περιμένει τη μάχαιρα.
- ²³ περιπλανιέται για ψωμί, και πού; Ξέρει ότι η ημέρα τού σκοταδιού είναι κοντά του, έτοιμη.
- ²⁴ Θλίψη και στενοχώρια θα τον καταπλήττουν· θα υπερισχύσουν εναντίον του, σαν βασιλιάς παρασκευασμένος σε μάχη·
- ²⁵ επειδή, άπλωσε το χέρι του ενάντια στον Θεό, και αλαζονεύτηκε ενάντια στον Παντοδύναμο·
- ²⁶ όρμησε εναντίον του με υπερήφανον τράχηλο, με την πυκνωμένη ράχη των ασπίδων του·
- ²⁷ επειδή, σκέπασε το πρόσωπό του με το πάχος του, και υπερπάχυνε τα πλευρά του.
- ²⁸ Και κατοίκησε σε έρημες πόλεις, σε ακατοίκητα σπίτια, έτοιμα για σωρούς.
- ²⁹ Δεν θα πλουτίσει ούτε θα διαμένουν τα υπάρχοντά του, ούτε η αφθονία τους θα επεκταθεί επάνω στη γη.
- ³⁰ Δεν θα χωριστεί από το σκοτάδι· φλόγα θα ξεράνει τους βλαστούς του, και με την πνοή τού στόματός του θα απέλθει.
- ³¹ Ο απατημένος ας μη πιστεύει στη ματαιότητα, επειδή η αμοιβή του θα είναι ματαιότητα.
- ³² Θα φθαρεί πριν από τον καιρό του, και ο κλάδος του δεν θα πρασινίσει.
- ³³ Θα αποβάλει το άγουρο σταφύλι του όπως η άμπελος, και θα ρίξει το άνθος του όπως το ελιόδεντρο.
- ³⁴ Επειδή, η σύναξη των υποκριτών θα ερημωθεί, και φωτιά θα καταφάει τις σκηνές τής δωροληψίας.
- ³⁵ Συλλαμβάνουν πονηρία, και γεννούν ματαιότητα, και η καρδιά τους μηχανεύεται δόλο.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 16

ΤΟΤΕ, ο Ιώβ απάντησε, και είπε:

² Έχω ακούσει πολλά τέτοια· άθλιοι παρηγορητές είστε όλοι.

³ Έχουν τέλος οι ματαιολογίες; Ή, ποιος σε ενθαρρύνει στο να απαντάς;

⁴ Κι εγώ μπορούσα να μιλήσω όπως εσείς· αν ήταν η ψυχή σας στον τόπο τής ψυχής μου, μπορούσα να επισωρεύσω λόγια εναντίον σας, και να κουνήσω το κεφάλι μου εναντίον σας.

⁵ Θα σας ενίσχυα με το στόμα μου, και το κούνημα των χειλέων μου θα σας ανακούφιζε.

⁶ Αν μιλάω, ο πόνος μου δεν ανακουφίζεται· και αν σιωπώ, ποιο λιγότεμα γίνεται σε μένα;

⁷ Αλλά, τώρα, με υπερβάρυνε· ερήμωσες ολόκληρη τη συνοδεία μου.

⁸ Και οι ρυτίδες, με τις οποίες με σημάδεψες, αποτελεί μαρτυρία· και η ισχύότητά μου, που ανεβαίνει επάνω μου, δίνει μαρτυρία επάνω στο πρόσωπό μου.

⁹ Ο εχθρός μου, στον θυμό του, με διασπαράζει, και με μισεί· τρίζει τα δόντια του εναντίον μου· δημιουργεί οξύτητα με τα μάτια του εναντίον μου·

¹⁰ ανοίγουν το στόμα τους εναντίον μου· με χτυπούν επάνω στο σαγόνι υβριστικά· συγκεντρώθηκαν μαζί εναντίον μου.

¹¹ Ο Θεός με παρέδωσε στον άδικο, και με έρριξε σε χέρια ασεβών.

¹² Ήμουν σε ησυχία, και με κατασπάραξε· και πιάνοντάς με από τον τράχηλο, με κατασύντριψε, και με έβαλε για δικό του σκοπό.

¹³ Οι τοξότες του με περικύκλωσαν· διαπερνάει τα νεφρά μου, και δεν λυπάται· ξεχύνει τη χολή μου επάνω στη γη.

¹⁴ Με συντρίβει με πληγή επάνω σε πληγή· έτρεξε εναντίον μου σαν γίγαντας.

¹⁵ Έρραψα έναν σάκο επάνω στο δέρμα μου, και μόλυνα το κέρας μου με χώμα.

¹⁶ Το πρόσωπό μου κατακάηκε από τον κλαυθμό, και σκιά θανάτου είναι επάνω στα βλέφαρά μου·

¹⁷ ενώ στα χέρια μου δεν υπάρχει αδικία, και η προσευχή μου είναι καθαρή.

¹⁸ Ω, γη, μη σκεπάσεις το αίμα μου, κι ας μη υπάρχει τρόπος για την κραυγή μου.

¹⁹ Και, τώρα, δέστε, ο μάρτυράς μου είναι στον ουρανό, και η μαρτυρία μου στους ύψιστους τόπους.

²⁰ Οι φίλοι μου είναι που με εμπαίζουν· το μάτι μου σταλάζει δάκρυα προς τον Θεό.

²¹ Να ήταν δυνατόν να διαδικάζεται κανείς με τον Θεό, όπως ένας άνθρωπος με τον πλησίον του!

²² Επειδή, ήρθαν τα απαριθμημένα χρόνια· και θα περπατήσω τον δρόμο από τον οποίο δεν θα επιστρέψω.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 17

Το πνεύμα μου φθείρεται, οι ημέρες μου σβήνουν, οι τάφοι είναι για μένα έτοιμοι.

² Δεν είναι κοντά μου χλευαστές; Και το μάτι μου δεν διανυχτερεύει στις πικρίες τους;

³ Ασφάλισέ με, παρακαλώ· γίνε σε μένα εγγυητής κοντά σου· ποιος θα εγγυόταν για μένα;

⁴ Επειδή, εσύ έκρυψες την καρδιά τους από σύνεση· γι' αυτό, δεν θα τους υψώσεις.

⁵ Σ' εκείνον που μιλάει με απάτη στους φίλους, και τα μάτια των παιδιών του ακόμα θα λιώνουν.

- ⁶ Και με έκανε παροιμία των λαών· και μπροστά τους έγινα ντροπή.
- ⁷ Και το μάτι μου μαράθηκε από τη θλίψη, και όλα τα μέλη μου έγιναν σαν σκιά.
- ⁸ Οι ευθείς θα θαυμάσουν σε τούτο, και ο αθώος θα ξεσηκωθεί ενάντια στον υποκριτή.
- ⁹ Και ο δίκαιος θα κρατάει τον δρόμο του, και ο καθαρός στα χέρια θα αυξήσει τη δύναμή του.
- ¹⁰ Κι εσείς όλοι επιστραφείτε, και έρθετε τώρα· επειδή, δεν θα βρω ανάμεσά σας κανέναν συνετό.
- ¹¹ Οι ημέρες μου πέρασαν, κόπηκαν οι σκοποί μου, οι επιθυμίες τής καρδιάς μου.
- ¹² Μετέβαλαν τη νύχτα σε ημέρα· το φως είναι κοντά στο σκοτάδι.
- ¹³ Αν προσμένω, ο τάφος είναι η κατοικία μου· έστρωσα το κρεβάτι μου μέσα στο σκοτάδι.
- ¹⁴ Βόησα προς τη φθορά: Είσαι πατέρας μου· προς το σκουλήκι: Είσαι μητέρα μου και αδελφή μου.
- ¹⁵ Και πού είναι τώρα η ελπίδα μου; Και ποιος θα δει την ελπίδα μου;
- ¹⁶ Θα κατέβει στο βάθος τού άδη· σίγουρα, θα αναπαυθεί μαζί μου στο χώμα.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 18

Και ο Βιλδάδ ο Σαυχίτης απάντησε, και είπε:

- ² Μέχρι πότε δεν θα τελειώσετε τα λόγια; Προσέξτε, και έπειτα θα μιλήσουμε.
- ³ Γιατί σκεφτόμαστε σαν τετράποδα, και εξαχρειωνόμαστε μπροστά σας;
- ⁴ Ω, διασπαράζοντας την ψυχή σου στον θυμό σου, θα εγκαταλειφθεί η γη για σένα; Και θα μετακινηθεί από τον τόπο του ο βράχος;
- ⁵ Σίγουρα, το φως των ασεβών θα σβήσει, και ο σπινθήρας τής φωτιάς τους δεν θα ξαναλάμψει·
- ⁶ το φως στη σκηνή του θα είναι σκοτάδι, και το λυχνάρι του από πάνω του θα σβηστεί·
- ⁷ τα βήματα της δύναμής του θα συσταλούν, και η βουλή του θα τον καταγκρεμίσει.
- ⁸ Επειδή, με τα δικά του πόδια ρίχτηκε στο δίχτυ, και περπατάει επάνω σε παγίδες.
- ⁹ Παγίδα θα τον πιάσει από τη φτέρνα· ο κλέφτης θα υπερисχύσει εναντίον του.
- ¹⁰ Η παγίδα του είναι κρυμμένη στη γη, και η ενέδρα του επάνω στον δρόμο.
- ¹¹ Τρόμοι θα τον φοβίζουν ολόγυρα, και θα τον καταδιώκουν κατά πόδας.
- ¹² Η δύναμή του θα λιμοκτονήσει, και ο όλεθρος θα είναι έτοιμος στο πλευρό του.
- ¹³ Πρωτότοκος θάνατος θα καταφάει την ωραιότητα του δέρματός του· την ωραιότητά του θα καταφάει.
- ¹⁴ Από τη σκηνή του θα ξεριζωθεί το θάρρος του, κι αυτός θα συρθεί προς τον βασιλιά των τρόμων.
- ¹⁵ Αυτοί θα κατοικήσουν στη σκηνή του, η οποία δεν είναι πλέον δική του· θειάφι θα διασπαρεί επάνω στην κατοικία του.
- ¹⁶ Από κάτω θα ξεραθούν οι ρίζες του, και από πάνω θα κοπεί ο κλάδος του.
- ¹⁷ Η θύμησή του θα εξαλειφθεί από τη γη, και το όνομά του δεν θα υπάρχει πλέον στις πλατείες.
- ¹⁸ Θα τον βγάλουν έξω από το φως στο σκοτάδι, και θα ριχτεί έξω από τον κόσμο.
- ¹⁹ Δεν θα έχει ούτε γιο ούτε εγγονό ανάμεσα στον λαό του ούτε υπόλοιπο στις κατοικίες του.
- ²⁰ Οι μεταγενέστεροι θα εκπλαγούν για την ημέρα του, όπως είχαν πάρει φρίκη οι

προγενέστεροι.

²¹ Βέβαια, τέτοιες είναι οι κατοικίες τού ασεβή, κι αυτός είναι ο τόπος εκείνου που δεν γνωρίζει τον Θεό.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 19

ΚΑΙ ο Ιώβ απάντησε, και είπε:

² Μέχρι πότε θα θλίβετε την ψυχή μου, και θα με κατασυντρίβετε με λόγια;

³ Δέκα φορές με ντροπιάσατε ήδη· δεν ντρέπεστε να σκληρύνετε εναντίον μου;

⁴ Και αν πραγματικά έσφαλα, το σφάλμα μου μένει μέσα μου.

⁵ Αν θέλετε, όμως, να μεγαλυνθείτε οπωσδήποτε εναντίον μου, και να ρίχνετε εναντίον μου τη ντροπή μου,

⁶ μάθετε, τώρα, ότι ο Θεός με κατέστρεψε, και με περικύκλωσε με το δίχτυ του.

⁷ Δέστε, φωνάζω: Αδικία! Αλλά, δεν εισακούομαι· επικαλούμαι, αλλά καμιά κρίση.

⁸ Έφραξε τον δρόμο μου, και δεν μπορώ να περάσω, και έβαλε σκοτάδι στα μονοπάτια μου.

⁹ Με ξέντυσε από τη δόξα μου, και το στεφάνι τού κεφαλιού μου το αφαίρεσε.

¹⁰ Με αφάνισε από παντού, και χάνομαι· και ξερίζωσε την ελπίδα μου σαν δέντρο.

¹¹ Και άναψε τον θυμό του εναντίον μου, και με θεωρεί σαν εχθρό του.

¹² Τα τάγματά του ήρθαν μαζί, και ετοίμασαν τον δρόμο τους εναντίον μου, και στρατοπέδευσαν γύρω από τη σκηνή μου.

¹³ Απομάκρυνε από μένα τούς αδελφούς μου, και αλλοτριώθηκαν ολοκληρωτικά οι γνώριμοί μου από μένα.

¹⁴ Οι κοντινοί μου με άφησαν, και οι γνωστοί μου με ξέχασαν.

¹⁵ Αυτοί που κατοικούν στο σπίτι μου, και οι υπηρέτριές μου, με θεωρούν σαν ξένο· έγινα ξένος στα μάτια τους.

¹⁶ Καλώ τον υπηρέτη μου, και δεν μου απαντάει· τον ικέτευσα με το στόμα μου.

¹⁷ Η πνοή μου έγινε ξένη στη γυναίκα μου, και οι παρακλήσεις μου στα παιδιά τής ίδιας κοιλιάς με μένα.

¹⁸ Κι αυτά τα παιδάκια με καταφρόνησαν· σηκώθηκα, και μίλησαν εναντίον μου.

¹⁹ Όλοι οι άνδρες σύμβουλοί μου με βδελύχθηκαν· κι εκείνοι, που τους αγάπησα, στράφηκαν εναντίον μου.

²⁰ Τα κόκαλά μου κόλλησαν στο δέρμα μου, και στη σάρκα μου, και διασώθηκα με το δέρμα των δοντιών μου.

²¹ Ελεήστε με, ελεήστε με, εσείς οι φίλοι μου· επειδή, το χέρι τού Θεού με πλήγωσε.

²² Γιατί με κατατρέχετε όπως ο Θεός, και δεν χορτάσατε από τις σάρκες μου;

²³ Ω, να γράφονταν τα λόγια μου! Να τυπώνονταν σε βιβλίο!

²⁴ Να χαράζονταν επάνω σε βράχο με σιδερένια και μολύβδινη γραφίδα, για πάντα!

²⁵ Επειδή, ξέρω ότι ο Λυτρωτής μου ζει, και θα εγερθεί στους έσχατους καιρούς επάνω στη γη·

²⁶ και αφού, ύστερα από το δέρμα μου, αυτό το σώμα θα φθαρεί, πάλι με τη σάρκα μου θα δω τον Θεό·

²⁷ τον οποίο εγώ ο ίδιος θα δω, και θα θωρήσουν τα μάτια μου, και όχι άλλος· τα νεφρά μου λιώνουν μέσα στον κόρφο μου.

²⁸ Αλλ' εσείς, έπρεπε να πείτε: Γιατί τον κατατρέχουμε; Επειδή, η ρίζα του πράγματος

βρίσκεται μέσα μου.

²⁹ Φοβηθείτε τη ρομφαία· επειδή, η ρομφαία είναι ο εκδικητής των ανομιών, για να γνωρίσετε ότι υπάρχει κρίση.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 20

Και ο Σωφάρ ο Νααμαθίτης απάντησε, και είπε:

² Γι' αυτό με κινούν οι στοχασμοί μου στο να απαντήσω, και γι' αυτό σπεύδω.

³ Άκουσα τη ντροπιαστική επίπληξη σε μένα, και το πνεύμα τής σύνεσής μου με κάνει να απαντήσω.

⁴ Δεν το γνωρίζεις αυτό από παλιά, από τότε που ο άνθρωπος τέθηκε επάνω στη γη,

⁵ ότι ο θρίαμβος των ασεβών είναι ολιγόχρονος, και η χαρά τού υποκριτή στιγμιαία;

⁶ Και αν το μεγαλείο του ανέβει στους ουρανούς, και το κεφάλι του φτάσει μέχρι τα σύννεφα,

⁷ θα αφανιστεί για πάντα, όπως η κόπρος του· όσοι τον έβλεπαν θα λένε: Πού είναι εκείνος;

⁸ Θα πετάξει σαν όνειρο, και δεν θα βρεθεί· και θα εξαφανιστεί, σαν όραση της νύχτας.

⁹ Και το μάτι που τον έβλεπε δεν θα τον δει πλέον· και ο τόπος του δεν θα τον γνωρίσει πλέον.

¹⁰ Οι γιοι του θα ζητήσουν την εύνοια των φτωχών, και τα χέρια του θα επιστρέψουν τα αγαθά τους.

¹¹ Τα κόκαλά του είναι γεμάτα από αμαρτήματα της νεότητάς του, και θα κοιμηθούν μαζί του στο χώμα.

¹² Και η κακία είναι γλυκιά στο στόμα του· την κρύβει κάτω από τη γλώσσα του·

¹³ αν και την περιθάλπει, και δεν την αφήνει, αλλά την κρατάει στο μέσον του ουρανίσκου του·

¹⁴ η τροφή του, όμως, θα αλλοιωθεί στα εντόσθιά του· θα γίνει μέσα του χολή οχιάς.

¹⁵ Τα πλούτη, όσα κατάπιε, θα τα ξεράσει· ο Θεός θα τα βγάλει από την κοιλιά του.

¹⁶ Θα θηλάσει φαρμάκι οχιάς· η γλώσσα μιας έχιδνας θα τον θανατώσει.

¹⁷ Δεν θα δει τα ποτάμια, τα ρυάκια, που ρέουν μέλι και βούτυρο.

¹⁸ Εκείνο για το οποίο κοπίασε, θα το αποδώσει, και δεν θα το καταπιεί· κατά την απόκτηση θα γίνει η απόδοσή του, και δεν θα χαρεί.

¹⁹ Επειδή, κατέθλιψε, εγκατέλειψε τους πένητες· άρπαξε σπίτι, που δεν είχε χτίσει.

²⁰ Βέβαια, δεν θα γνωρίσει ανάπαυση στην κοιλιά του· κανένα από τα επιθυμητά του πράγματα δεν θα διασώσει.

²¹ Για τροφή δεν θα του μείνει τίποτε· γι' αυτό, δεν θα ελπίσει στα αγαθά του.

²² Μέσα στην πλήρη αφθονία του θάρθει επάνω του στενοχώρια· όλη η δύναμη της ταλαιπωρίας θα πέσει επάνω του.

²³ Ενώ καταγίνεται να γεμίσει την κοιλιά του, ο Θεός θα στείλει επάνω του τον θυμό τής οργής του, και θα βρέξει εναντίον του καθώς θα τρώει.

²⁴ Ενώ το σιδερένιο όπλο φεύγει, το χάλκινο τόξο θα τον διαπεράσει.

²⁵ Το βέλος τραβιέται, και διαπερνάει το σώμα, και η ακμή που αστράφτει βγαίνει από τη χολή του. Τρόμοι είναι επάνω του,

²⁶ ολόκληρο το σκοτάδι κρύβεται στα κρυφά του δωμάτια· άσβεστη φωτιά θα τον κατατρώει· όσοι εναπέμειναν στη σκηνή του, θα δυστυχούν.

- ²⁷ Ο ουρανός θα αποκαλύψει την ανομία του· και η γη θα σηκωθεί εναντίον του.
- ²⁸ Η περιουσία τού σπιτιού του θα αφανιστεί· θα διαρρεύσει την ημέρα τής οργής εναντίον του.
- ²⁹ Αυτή είναι από τον Θεό η μερίδα τού ασεβή ανθρώπου, και η κληρονομιά, η διορισμένη γι' αυτόν από τον Θεό.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 21

ΚΑΙ ο Ιώβ απάντησε, και είπε:

- ² Ακούστε την ομιλία μου με προσοχή, κι αυτό ας είναι αντί για τις παρηγορίες σας.
- ³ Υποφέрте με να μιλήσω· και αφού μιλήσω, τότε με εμπαίζετε.
- ⁴ Μήπως εγώ σε άνθρωπο παραπονούμαι; Γιατί, λοιπόν, να μη ταραχθεί το πνεύμα μου;
- ⁵ Κοιτάζτε σε μένα και θαυμάστε, και βάλτε τό χέρι επάνω στο στόμα.
- ⁶ Μόνον να θυμηθώ, τaráζομαι, και τρόμος κυριεύει τη σάρκα μου.
- ⁷ Γιατί οι ασεβείς ζουν, γηράζουν, μάλιστα ακμάζουν σε πλούτη;
- ⁸ Το σπέρμα τους στερεώνεται μπροστά τους μαζί τους, και τα εγγόνια τους μπροστά στα μάτια τους.
- ⁹ Τα σπίτια τους είναι ασφαλή από φόβο· και ράβδος Θεού δεν είναι επάνω τους.
- ¹⁰ Το βόδι τους συλλαμβάνει, και δεν αποτυχαίνει· η δάμαλή τους γεννάει, και δεν αποβάλλει.
- ¹¹ Απολύουν τα παιδιά τους σαν πρόβατα, και τα παιδιά τους σκιρτούν.
- ¹² Παίρνουν το τύμπανο και την κιθάρα, και ευφραίνονται στον ήχο του οργάνου.
- ¹³ Περνούν τις ημέρες τους με αγαθά, και σε μια στιγμή κατεβαίνουν στον άδη.
- ¹⁴ Και στον Θεό λένε: Απομακρύνσου από μας, επειδή δεν θέλουμε να γνωρίσουμε τους δρόμους σου·
- ¹⁵ τι είναι ο Παντοδύναμος για να τον δουλεύουμε; Και τι ωφελούμαστε να τον επικαλούμαστε;
- ¹⁶ Να, τα αγαθά τους δεν είναι στο χέρι τους· μακριά από μένα η βουλή των ασεβών!
- ¹⁷ Πόσες φορές σβήνεται το λυχνάρι των ασεβών, και η καταστροφή τους έρχεται επάνω τους! Ο Θεός, στην οργή του, διαμοιράζει σ' αυτούς ωδίνες.
- ¹⁸ Είναι σαν άχυρο μπροστά στον άνεμο· και σαν σκόνη, που αρπάζει ο ανεμοστρόβιλος.
- ¹⁹ Ο Θεός φυλάττει την ποινή τής ανομίας τους για τους γιους τους· ανταποδίδει σ' αυτούς, και θα το γνωρίσουν.
- ²⁰ Τα μάτια τους θα δουν την καταστροφή τους, και θα πιουν από τον θυμό τού Παντοδύναμου.
- ²¹ Επειδή, ποια ηδονή έχει ο ασεβής μαζί του στην οικογένειά του, αφού κοπεί στη μέση ο αριθμός των μηνών του;
- ²² Θα διδάξει κάποιος τον Θεό γνώση; Κι αυτός κρίνει τους υψηλά ιστάμενους.
- ²³ Ο μεν ένας πεθαίνει στο απόγειο της ευδαιμονίας του, ενώ είναι κατά πάντα ευτυχισμένος και ήσυχος·
- ²⁴ τα πλευρά του είναι γεμάτα από πάχος, και τα κόκαλά του ποτίζονται από μεδούλια.
- ²⁵ Και ο άλλος πεθαίνει με πικρία ψυχής, και ποτέ δεν έφαγε με ευφροσύνη.
- ²⁶ Μαζί θα κείτονται στο χώμα, και σκουλήκια θα τους σκεπάσουν.
- ²⁷ Δέστε, γνωρίζω τους συλλογισμούς σας, και τις πονηρίες που μηχανεύεστε εναντίον μου.

- ²⁸ Επειδή, λέτε: Πού είναι το σπίτι του άρχοντα; Και πού είναι η σκηνή της κατοίκησης των ασεβών;
- ²⁹ Δεν ρωτήσατε αυτούς που διαβαίνουν τον δρόμο; Και δεν καταλαβαίνετε τα σημάδια τους,
- ³⁰ ότι ο ασεβής φυλάγεται για ημέρα αφανισμού; Φέρνεται σε ημέρα οργής.
- ³¹ Ποιος θα φανερώσει τον δρόμο του μπροστά του; Και ποιος θα του ανταποδώσει ό,τι αυτός έπραξε;
- ³² Κι αυτός θα φερθεί στον τάφο, και θα διαμένει στο μνήμα.
- ³³ Οι βώλοι της κοιλάδας θα είναι σ' αυτόν γλυκείς, και κάθε άνθρωπος θα πάει πίσω του, καθώς αναρίθμητοι προπορεύονται απ' αυτόν.
- ³⁴ Πώς, λοιπόν, με παρηγορείτε μάταια, αφού στις απαντήσεις σας μένει το ψέμα;

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 22

ΚΑΙ ο Ελιφάς ο Θαιμανίτης απάντησε, και είπε:

- ² Μπορεί ο άνθρωπος να ωφελήσει τον Θεό, επειδή, ενώ είναι φρόνιμος, μπορεί να ωφελεί τον εαυτό του;
- ³ Υπάρχει ευχαρίστηση στον Παντοδύναμο, αν είσαι δίκαιος; Ή, κέρδος, αν κάνεις άμεμπτους τους δρόμους σου;
- ⁴ Μήπως, επειδή σε φοβάται θα σε ελέγξει, και θάρθει σε κρίση μαζί σου;
- ⁵ Δεν είναι μεγάλη η κακία σου; Και άπειρες οι ανομίες σου;
- ⁶ Επειδή, πήρες από τον αδελφό σου ενέχυρο, χωρίς αιτία, και στέρησες τους γυμνούς από το ένδυμά τους.
- ⁷ Δεν πότισες νερό εκείνον που διψούσε, και αρνήθηκες ψωμί σ' αυτόν που πεινούσε.
- ⁸ Και ο ισχυρός άνθρωπος απολάμβανε τη γη· και ο περίβλεπτος κατοικούσε σ' αυτή.
- ⁹ Χήρες τις απέβαλες χωρίς βοήθεια, και οι βραχίονες των ορφανών συντρίφτηκαν από σένα.
- ¹⁰ Γι' αυτό, σε περικύκλωσαν παγίδες, και σε ταραάζει αιφνίδιος φόβος·
- ¹¹ και σκοτάδι, ώστε δεν βλέπεις· και σε σκεπάζει πλημμύρα από νερά.
- ¹² Ο Θεός δεν είναι στους υψηλούς τόπους του ουρανού; Και κοίταξε το ύψος των αστεριών, πόσο ψηλά είναι!
- ¹³ Κι εσύ λες: Τι γνωρίζει ο Θεός; Μπορεί να κρίνει μέσα από το πυκνό σκοτάδι;
- ¹⁴ Σύννεφα τον κρύβουν, και δεν βλέπει, και διαπορεύεται τον γύρο του ουρανού.
- ¹⁵ Μήπως θα φυλάξεις τον παντοτινό δρόμο, που πάτησαν οι άνομοι;
- ¹⁶ Αυτοί που αρπάχτηκαν προ της ώρας, και το θεμέλιό τους το καταπόντισε χείμαρρος·
- ¹⁷ αυτοί που είπαν στον Θεό: Απομακρύνσου από μας· και ο Παντοδύναμος τι θα κάνει σ' αυτούς;
- ¹⁸ Αλλ' αυτός γέμισε τα σπίτια τους με αγαθά· όμως, μακριά από μένα η βουλή των ασεβών!
- ¹⁹ Οι δίκαιοι βλέπουν, και αγάλλονται· και οι αθώοι τούς περιπαίζουν.
- ²⁰ Η μεν περιουσία μας δεν αφανίστηκε, το υπόλοιπό τους, όμως, το κατατρώει η φωτιά.
- ²¹ Γίνε, λοιπόν, οικείος μαζί του, και να είσαι σε ειρήνη· έτσι θάρθει σε σένα καλό.
- ²² Δέξου, λοιπόν, τον νόμο από το στόμα του, και βάλε τα λόγια του στην καρδιά σου.
- ²³ Αν επιστρέψεις στον Παντοδύναμο, θα ανοικοδομηθείς, αφού θάχεις διώξει την ανομία μακριά από τις σκηνές σου.

- ²⁴ Και θα επισωρεύσεις το χρυσάφι, σαν χώμα, και το χρυσάφι τού Οφείρ σαν τις πέτρες των χειμάρρων.
- ²⁵ Και ο Παντοδύναμος θα είναι ο υπερασπιστής σου, και θα έχεις πληθώρα από ασήμι.
- ²⁶ Επειδή, τότε θα ευφραίνεσαι στον Παντοδύναμο, και θα υψώσεις το πρόσωπό σου στον Θεό.
- ²⁷ Θα δεηθείς σ' αυτόν, και θα σε εισακούσει, και θα αποδώσεις τις ευχές σου.
- ²⁸ Και ό,τι αποφασίσεις, θα κατορθώνεται από σένα· και το φως θα φέγγει επάνω στους δρόμους σου.
- ²⁹ Όταν κάποιος ταπεινωθεί, τότε θα πεις: Υπάρχει ύψωση· επειδή, θα σώσει εκείνον που έχει κατεβασμένα τα μάτια.
- ³⁰ Θα σώσει και τον μη αθώο· ναι, με την καθαρότητα των χειρών σου θα σωθεί.

ΚΕΦΆΛΑΙΟ 23

ΚΑΙ ο Ιώβ απάντησε, και είπε:

- ² Και τη σημερινή ημέρα είναι πικρό το παράπονό μου· η πληγή μου είναι βαρύτερη από τον στεναγμό μου.
- ³ Είθε να ήξερα πού να τον βρω! Θα πήγαινα μέχρι τον θρόνο του·
- ⁴ θα εξέθετα μπροστά του κρίση, και θα γέμιζα το στόμα μου με αποδείξεις·
- ⁵ θα γνώριζα τα λόγια, που θα μου αποκρινόταν, και θα καταλάβαινα τι θα μου έλεγε.
- ⁶ Μήπως θα διαμάχεται μαζί μου με πλήθος δύναμης; Όχι· αλλά, θα έβαζε σε μένα την προσοχή του.
- ⁷ Τότε, ο δίκαιος μπορούσε να συζητήσει μαζί του· και θα ελευθερωνόμουν από τον κριτή μου για πάντα.
- ⁸ Δέστε, πηγαίνω μπροστά, αλλά δεν είναι· και πίσω, αλλά δεν τον βλέπω·
- ⁹ στα αριστερά, όταν εργάζεται, αλλά δεν μπορώ να τον δω· κρύβεται στα δεξιά, και δεν τον βλέπω.
- ¹⁰ Γνωρίζει, όμως, τον δρόμο μου· με δοκίμασε· θα βγω σαν χρυσάφι.
- ¹¹ Το πόδι μου ενέμεινε στα βήματά του· φύλαξα τον δρόμο του, και δεν ξέκλινα·
- ¹² την εντολή των χειλέων του, και δεν οπισθοδρόμησα· διατήρησα τα λόγια τού στόματός του, περισσότερο παρά την αναγκαία τροφή μου.
- ¹³ Επειδή, αυτός είναι με μια βουλή· και ποιος μπορεί να τον αποτρέψει; Και ό,τι επιθυμεί η ψυχή του, το κάνει.
- ¹⁴ Δεδομένου ότι, εκτελεί αυτό που ορίστηκε σε μένα· και πολλά τέτοια υπάρχουν μαζί του.
- ¹⁵ Γι' αυτό, καταπλήσσομαι μπροστά στο πρόσωπό του· συλλογίζομαι, και φρίττω μπροστά του.
- ¹⁶ Επειδή, ο Θεός μαλάκωσε την καρδιά μου, και ο Παντοδύναμος με κατέπληξε·
- ¹⁷ για τον λόγο ότι, δεν αποκόπηκα μπροστά στο σκοτάδι, και δεν έκρυψε το πυκνό σκοτάδι από το πρόσωπό μου.

ΚΕΦΆΛΑΙΟ 24

Επειδή, οι καιροί δεν είναι κρυμμένοι από τον Παντοδύναμο· γιατί δεν βλέπουν τις ημέρες του αυτοί που τον γνωρίζουν;

- ² Μετακινούν όρια, αρπάζουν ποίμνια, και ποιμαίνουν·

- ³ αφαιρούν το γαϊδούρι των ορφανών, παίρνουν το βόδι της χήρας για ενέχυρο·
- ⁴ απωθούν τους άπορους από τον δρόμο· οι φτωχοί της γης κρύβονται μαζί.
- ⁵ Δέστε, σαν άγρια γαϊδούρια στην έρημο, βγαίνουν στα έργα τους, καθώς σηκώνονται το πρωί για αρπαγή· η έρημος δίνει γι' αυτούς τροφή, και για τα παιδιά τους.
- ⁶ Θερρίζουν χωράφι, που δεν είναι δικό τους, και τρυγούν άμπελο αδικίας.
- ⁷ Κάνουν τους γυμνούς να περνούν τη νύχτα χωρίς ιμάτιο, και δεν έχουν σκέπασμα στο ψύχος·
- ⁸ από τις βροχές των βουνών υγραίνονται, και αγκαλιάζουν τον βράχο, μη έχοντας καταφύγιο.
- ⁹ εκείνοι αρπάζουν τον ορφανό από τον μαστό, και από τον φτωχό παίρνουν ενέχυρο·
- ¹⁰ τον κάνουν να αναχωρήσει γυμνός, χωρίς ιμάτιο, κι αυτοί που βαστάζουν τα χειρόβολα μένουν πεινασμένοι.
- ¹¹ Αυτοί που βγάζουν το λάδι με πίεση μέσα στους τοίχους τους, και πατούν τους λινούς τους, διψούν.
- ¹² Άνθρωποι από την πόλη στενάζουν, και η ψυχή των πληγωμένων βοά· ο Θεός, όμως, δεν βάζει επάνω τους αφροσύνη.
- ¹³ Αυτοί είναι από εκείνους που αντιστέκονται στο φως· δεν γνωρίζουν τούς δρόμους του, και δεν μένουν στα μονοπάτια του.
- ¹⁴ Ο φονιάς, καθώς σηκώνεται την αυγή, φονεύει τον φτωχό και τον άπορο, ενώ τη νύχτα γίνεται σαν κλέφτης.
- ¹⁵ Τα μάτια τού μοιχού, παρόμοια, παραφυλάττουν το νύχτωμα, λέγοντας: Μάτι δεν θα με δει· και σκεπάζει το πρόσωπό του.
- ¹⁶ Στο σκοτάδι διατρυπούν τα σπίτια, που την ημέρα είχαν σημειώσει για τον εαυτό τους. Φως δεν γνωρίζουν·
- ¹⁷ επειδή, η αυγή είναι σε όλους αυτούς σκιά θανάτου· αν κάποιος τούς γνωρίσει, είναι τρόμοι σκιάς θανάτου.
- ¹⁸ Είναι ελαφροί επάνω στην επιφάνεια των νερών· η μερίδα τους επάνω στη γη είναι καταραμένη· δεν βλέπουν τον δρόμο των αμπέλων.
- ¹⁹ Η ξηρασία και η θερμότητα αρπάζουν τα νερά τού χιονιού, και ο τάφος τούς αμαρτωλούς.
- ²⁰ Η μήτρα θα τους λησμονήσει· το σκουλήκι θα βόσκει επάνω τους· δεν θάρθουν πλέον σε θύμηση· και η αδικία θα συντριφτεί σαν ξύλο.
- ²¹ Κακοποιούν τη στείρα, την άτεκνη· και δεν αγαθοποιούν τη χήρα·
- ²² και κατακρατούν τούς δυνατούς με τη δύναμή τους· σηκώνονται, και κανένας δεν είναι ασφαλής στη ζωή του.
- ²³ Ο Θεός τούς έδωσε μεν ασφάλεια, και αναπαύονται· όμως, τα μάτια του είναι επάνω στους δρόμους τους.
- ²⁴ Υψώνονται για λίγο καιρό, και δεν υπάρχουν, και καταβάλλονται όπως όλοι οι άλλοι· σηκώνονται από το μέσον, και κόβονται όπως η κορφή από τα στάχια.
- ²⁵ Κι αν τώρα δεν είναι έτσι, ποιος θα με διαψεύσει, και θα εξουθενήσει τα λόγια μου;

ΚΕΦΆΛΑΙΟ 25

ΚΑΙ ο Βιλδάδ ο Σαυχίτης απάντησε, και είπε:

- ² Εξουσία και φόβος είναι μαζί του· εκτελεί ειρήνη στα ύψη του.
- ³ Υπάρχει αριθμός των στρατευμάτων του; Κι επάνω σε ποιον δεν ανατέλλει το φως του;
- ⁴ Πώς, λοιπόν, μπορεί ο άνθρωπος να δικαιωθεί μπροστά στον Θεό; Ή, πώς μπορεί να είναι καθαρός αυτός που γεννήθηκε από γυναίκα;
- ⁵ Δες, κι αυτό το φεγγάρι δεν είναι λαμπρό, και τα αστέρια δεν είναι καθαρά μπροστά του.
- ⁶ Πόσο λιγότερο ο άνθρωπος, η σαπίλα; Και ο γιος τού ανθρώπου, το σκουλήκι;

ΚΕΦΆΛΑΙΟ 26

ΚΑΙ ο Ιώβ απάντησε, και είπε:

- ² Πόσο βοήθησες τον αδύνατο! Έσωσες τον ανίσχυρο βραχίονα!
- ³ Πόσο συμβούλευσες τον άσοφο! Και έδειξες καθόλα τέλεια σύνεση!
- ⁴ Σε ποιον ανήγγειλες τα λόγια; Και τίνος η πνοή βγήκε από σένα;
- ⁵ Οι νεκροί τον τρέμουν κάτω από τα νερά, κι αυτοί που συγκατοικούν μαζί τους.
- ⁶ Ο άδης είναι γυμνός μπροστά του, και η απώλεια δεν έχει σκέπασμα.
- ⁷ Απλώνει τον βοριά επάνω στο κενό· κρεμάει τη γη επάνω στο μηδέν.
- ⁸ Δεσμεύει τα νερά στα σύννεφά του· και το σύννεφο δεν σχίζεται από κάτω τους.
- ⁹ Σκεπάζει το πρόσωπο του θρόνου του· απλώνει το σύννεφό του επάνω του.
- ¹⁰ Περικύκλωσε τα νερά με όρια, μέχρι τη συντέλεια του φωτός και του σκοταδιού.
- ¹¹ Οι στύλοι τού ουρανού τρέμουν, και από την επιτίμησή του εξίστανται.
- ¹² Ταράζει τη θάλασσα με τη δύναμή του, και με τη σύνεσή του καταδαμάζει την υπερηφάνειά της.
- ¹³ Με το πνεύμα του κόσμησε τους ουρανούς· το χέρι του σχημάτισε το συστρεφόμενο Φίδι.
- ¹⁴ Να, αυτά είναι τα κράσπεδα των δρόμων του· αλλά, πόσο πολύ λίγο ακούμε γι' αυτόν; Και τη βροντή τής δύναμής του ποιος μπορεί να την εννοήσει;

ΚΕΦΆΛΑΙΟ 27

ΚΑΙ ο Ιώβ εξακολούθησε την παραβολή του, και είπε:

- ² Ο Θεός ζει, αυτός που απέβαλε την κρίση μου, και ο Παντοδύναμος, αυτός που πίκρανε την ψυχή μου,
- ³ ότι, ολόκληρο τον καιρό, ενόσω η πνοή μου είναι μέσα μου, και το πνεύμα τού Θεού στους μυκτήρες μου,
- ⁴ τα χείλη μου δεν θα μιλήσουν αδικία, και η γλώσσα μου δεν θα μελετήσει δόλο.
- ⁵ Μη γένοιτο σε μένα να σας δικαιώσω· μέχρι να εκπνεύσω, δεν θα απομακρύνω από μένα την ακεραιότητά μου.
- ⁶ Θα κρατώ τη δικαιοσύνη μου, και δεν θα την αφήσω· η καρδιά μου δεν θα με ελέγξει ενόσω ζω.
- ⁷ Ο εχθρός μου να είναι σαν τον ασεβή, κι αυτός που σηκώνεται εναντίον μου σαν τον παράνομο.
- ⁸ Επειδή, ποια η ελπίδα τού υποκριτή, αν και πλεονέκτησε, όταν ο Θεός αποσπάει την ψυχή του;

- ⁹ Άραγε, ο Θεός θα ακούσει την κραυγή του, όταν θάρθει επάνω του συμφορά;
- ¹⁰ Θα ευφραίνεται στον Παντοδύναμο; Θα επικαλείται τον Θεό σε κάθε καιρό;
- ¹¹ Θα σας διδάξω τι είναι στο χέρι του Θεού· ό,τι είναι από τον Παντοδύναμο, δεν θα το κρύψω.
- ¹² Δέστε, εσείς όλοι έχετε δει· γιατί, λοιπόν, είστε ολοκληρωτικά τόσο μάταιοι;
- ¹³ Αυτό είναι από τον Θεό η μερίδα τού ασεβή ανθρώπου, και η κληρονομιά των δυναστών, που θα πάρουν από τον Παντοδύναμο.
- ¹⁴ Αν οι γιοι του πολλαπλασιαστούν, προορίζονται για τη ρομφαία· και οι έγγονοί του δεν θα χορτάσουν ψωμί.
- ¹⁵ Εκείνοι που του εναπέμειναν, θα ταφούν μέσα σε θάνατο· και οι χήρες του δεν θα κλάψουν.
- ¹⁶ Και αν επισωρεύσει ασήμι σαν το χώμα, και ετοιμάσει ιμάτια σαν τον πηλό·
- ¹⁷ μπορεί μεν να ετοιμάσει, εντούτοις θα τα ντυθεί ο δίκαιος· και ο αθώος θα μοιραστεί το ασήμι.
- ¹⁸ Χτίζει το σπίτι του σαν το σαράκι, και σαν καλύβα που κάνει ο αγροφύλακας.
- ¹⁹ Πλαγιάζει πλούσιος, όμως, δεν θα συναχθεί· ανοίγει τα μάτια του, και δεν υπάρχει.
- ²⁰ Τον πιάνουν τρόμοι σαν νερά, τον αρπάζει ανεμοστρόβιλος τη νύχτα.
- ²¹ Τον σηκώνει ανατολικός άνεμος, και πάει· και τον αποσπάει από τον τόπο του.
- ²² Επειδή, ο Θεός θα ρίξει εναντίον του συμφορές, και δεν θα λυπηθεί· σπεύδει να φύγει από το χέρι του.
- ²³ Θα χτυπήσει επάνω του τα χέρια, και θα τον φυσήξει με συριγμό από τον τόπο του.

ΚΕΦΆΛΑΙΟ 28

Βέβαια, υπάρχει τόπος για το ασήμι απ' όπου βγαίνει, και τόπος για το χρυσάφι όπου καθαρίζεται·

- ² το σίδηρο παίρνεται από τη γη, και ο χαλκός χύνεται από το πέτρωμα.
- ³ Ο άνθρωπος βάζει μεν όρια στο σκοτάδι, και ανιχνεύει τα πάντα, μέχρι τελειότητας· τις πέτρες τού σκοταδιού και της σκιάς τού θανάτου.
- ⁴ Χείμαρρος εξορμάει από τον τόπο όπου κατοικεί· νερά αδοκίμαστα από πόδι· αυτά λιγοστεύουν, και αναχωρούν από τους ανθρώπους.
- ⁵ Όμως, για τη γη, απ' αυτή βγαίνει το ψωμί, και από κάτω της σκάβεται σαν από φωτιά·
- ⁶ οι πέτρες της είναι τόπος από σάπφειρους· και μέσα σ' αυτή υπάρχει χώμα από χρυσάφι.
- ⁷ Εκείνο τον δρόμο πουλί δεν τον γνωρίζει, και μάτι γύπα δεν τον έχει δει·
- ⁸ τα θηρία δεν τον πάτησαν, το άγριο λιοντάρι δεν πέρασε μέσα απ' αυτόν.
- ⁹ Απλώνει το χέρι του επάνω στον σκληρό βράχο· ανατρέπει τα βουνά από τη ρίζα.
- ¹⁰ Κόβει ποτάμια ανάμεσα σε βράχους· και το μάτι του ανακαλύπτει κάθε τι πολύτιμο.
- ¹¹ Δεσμεύει την πλημμύρα των ποταμών· και φέρνει σε φως το κρυμμένο.
- ¹² Αλλ' η σοφία από πού θα βρεθεί; Και πού είναι ο τόπος τής σύνεσης;
- ¹³ Ο άνθρωπος δεν γνωρίζει την τιμή της· και δεν βρίσκεται στη γη των ζωντανών ανθρώπων.
- ¹⁴ Η άβυσσος λέει: Δεν υπάρχει μέσα μου· και η θάλασσα λέει: Δεν είναι μαζί μου.
- ¹⁵ Δεν μπορεί να δοθεί χρυσάφι αντί γι' αυτή· και δεν μπορεί να ζυγιστεί ασήμι σε αντάλλαγμα γι' αυτή.

- ¹⁶ Δεν μπορεί να εκτιμηθεί με το χρυσάφι τού Οφείρ, με τον πολύτιμο όνυχα, και τον σάπφειρο.
- ¹⁷ Το χρυσάφι και ο κρύσταλλος δεν μπορεί να εξισωθεί μ' αυτή· και με σκεύη από καθαρότατο χρυσάφι να γίνει αντάλλαγμα γι' αυτή.
- ¹⁸ Δεν θα γίνει μνεία για κοράλλι ή μαργαριτάρια· επειδή, η τιμή τής σοφίας είναι μεγαλύτερη από πολύτιμες πέτρες.
- ¹⁹ Το τοπάζι τής Αιθιοπίας, δεν θα εξισωθεί μ' αυτή· δεν θα εκτιμηθεί με καθαρό χρυσάφι.
- ²⁰ Από πού, λοιπόν, έρχεται η σοφία; Και πού είναι ο τόπος τής σύνεσης;
- ²¹ Είναι, βέβαια, κρυμμένη από τα μάτια όλων των ζωντανών ανθρώπων, και σκεπασμένη από τα πουλιά τού ουρανού.
- ²² Η απώλεια και ο θάνατος λένε: Με τα αυτιά μας ακούσαμε τη φήμη της.
- ²³ Ο Θεός εννοεί τον δρόμο της, κι αυτός γνωρίζει τον τόπο της.
- ²⁴ Επειδή, αυτός βλέπει μέχρι τα πέρατα της γης, βλέπει κάτω από κάθε ουρανό,
- ²⁵ για να ζυγίζει το βάρος των ανέμων, και να σταθμίζει τα νερά με μέτρο.
- ²⁶ Όταν έκανε νόμο για τη βροχή, και δρόμο για την αστραπή τής βροντής,
- ²⁷ τότε, είδε, και τη φανέρωσε· την ετοίμασε, και μάλιστα την εξιχνίασε.
- ²⁸ Και στον άνθρωπο είπε: Πρόσεξε, ο φόβος τού Κυρίου, αυτός είναι η σοφία, και η αποχή από το κακό, σύνεση.

ΚΕΦΆΛΑΙΟ 29

ΚΑΙ ο Ιώβ εξακολούθησε την παραβολή του, και είπε:

- ² Ω, να ήμουν όπως τους περασμένους μήνες, όπως στις ημέρες που ο Θεός με φύλαγε·
- ³ όταν το λυχνάρι του έφεγγε επάνω στο κεφάλι μου, και με το φως του περπατούσα μέσα στο σκοτάδι·
- ⁴ όπως ήμουν στις ημέρες τής ακμής μου, όταν η εύνοια του Θεού ήταν επάνω στη σκηνή μου·
- ⁵ όταν ο Παντοδύναμος ήταν μαζί μου, και τα παιδιά μου ολόγυρά μου·
- ⁶ όταν έπλενα τα βήματά μου με βούτυρο, και ο βράχος έβγαζε για μένα ποτάμια λάδι·
- ⁷ όταν έβγαινα διαμέσου τής πόλης στην πύλη, ετοίμαζαν την καθέδρα μου στην πλατεία!
- ⁸ Οι νέοι με έβλεπαν, και κρύβονταν· και οι γέροντες, αφού εγείρονταν, στέκονταν όρθιοι.
- ⁹ Οι άρχοντες σταματούσαν να μιλούν, και έβαζαν το χέρι επάνω στο στόμα τους.
- ¹⁰ Η φωνή των έγκριτων της πόλης κρατιόταν, και η γλώσσα τους κολλούσε στον ουρανίσκο τους.
- ¹¹ Όταν το αυτί άκουγε, και με μακάριζε, και το μάτι έβλεπε, και έδινε μαρτυρία για μένα·
- ¹² επειδή, ελευθέρωνα τον φτωχό που βοούσε, τον ορφανό που δεν είχε βοηθό.
- ¹³ Η ευλογία τού χαμένου ερχόταν επάνω μου· και εύφραινα την καρδιά τής χήρας.
- ¹⁴ Φορούσα δικαιοσύνη, και ντυνόμουν την ευθύτητά μου σαν επανωφόρι και διάδημα.
- ¹⁵ Ήμουν μάτι στον τυφλό, και πόδι στον χωλό, εγώ.
- ¹⁶ Ήμουν πατέρας στους φτωχούς, και τη δίκη που δεν γνώριζα την εξιχνίαζα.
- ¹⁷ Και έσπαζα τους κυνόδοντες του άδικου, και αποσπούσα το θήραμα από τα δόντια του.
- ¹⁸ Τότε, έλεγα: Θα πεθάνω στη φωλιά μου, και θα πολλαπλασιάσω τις ημέρες μου σαν την άμμο.
- ¹⁹ Η ρίζα μου ήταν ανοιχτή στα νερά, και η δροσιά διανυχτέρευε επάνω στα κλαδιά μου.

- ²⁰ Η δόξα μου ανανεωνόταν μέσα μου, και το τόξο μου δυναμωνόταν στο χέρι μου.
- ²¹ Με ακροάζονταν με προσοχή, και σιωπούσαν στη συμβουλή μου.
- ²² Ύστερα από τα λόγια μου δεν πρόσθεταν τίποτε, και η ομιλία μου στάλαζε επάνω τους.
- ²³ Και με περίμεναν σαν τη βροχή· και ήσαν με ανοιχτό το στόμα, όπως για την όψιμη βροχή.
- ²⁴ Γελούσα προς αυτούς, και δεν πίστευαν· και δεν άφηναν να πέσει η φαιδρότητα του προσώπου μου.
- ²⁵ Αν αρεσκόμουν στον δρόμο τους, καθόμουν πρώτος, και κατασκήνωνα όπως ένας βασιλιάς μέσα στο στράτευμά του, όπως αυτός που παρηγορεί τούς θλιμμένους.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 30

Τώρα, όμως, οι νεότεροί μου σε ηλικία με περιγελούν, τους πατέρες των οποίων δεν θα καταδεχόμουν να βάλω μαζί με τα σκυλιά τού κοπαδιού μου.

- ² Και σε τι, πραγματικά, θα μπορούσε να με ωφελήσει η δύναμη των χεριών τους, στους οποίους η δύναμη τελείωσε;
- ³ Ήσαν απομονωμένοι από ανέχεια και πείνα· έφευγαν σε γη άνυδρη, σκοτεινή, αφανισμένη, και έρημη·
- ⁴ για τροφή τους έκοβαν μολόχα κοντά στους θάμνους, και τη ρίζα από τις αρκεύθους.
- ⁵ Ήσαν διωγμένοι μέσα από τους ανθρώπους· φώναζαν εναντίον τους σαν σε κλέφτες.
- ⁶ Κατοικούσαν στους γκρεμούς των χειμάρρων, στις τρύπες τής γης, και στους βράχους.
- ⁷ Γκάριζαν ανάμεσα στους θάμνους· μαζεύονταν ανάμεσα στ' αγκάθια·
- ⁸ γιοι αφρόνων και γιοι χωρίς όνομα, διωγμένοι μέσα από τη γη.
- ⁹ Και, τώρα, εγώ είμαι το διασκεδαστικό τους τραγούδι, είμαι και η παροιμία τους.
- ¹⁰ Με σιχαίνονται, απομακρύνονται από μένα, και δεν συστέλλονται να φτύνουν στο πρόσωπό μου.
- ¹¹ Επειδή, ο Θεός διέλυσε την υπεροχή μου, και με έθλιψε, απέρριψαν κι αυτοί από μπροστά μου το χαλινάρι.
- ¹² Από τα δεξιά σηκώνονται οι νέοι· απωθούν τα πόδια μου, και ετοιμάζουν εναντίον μου τους ολέθριους δρόμους τους.
- ¹³ Ανατρέπουν τον δρόμο μου, και αυξάνουν τη συμφορά μου, χωρίς να έχουν βοηθό.
- ¹⁴ Εφορμούν σαν δυνατή πλημμύρα, επάνω στην ερήμωσή μου κυλίνουνται ολόγυρα.
- ¹⁵ Τρόμοι στράφηκαν επάνω μου· σαν άνεμος καταδιώκουν την ψυχή μου· και η σωτηρία μου παρέρχεται σαν σύννεφο.
- ¹⁶ Και, τώρα, η ψυχή μου ξεχύθηκε μέσα μου· με κατέλαβαν ημέρες θλίψης.
- ¹⁷ Τη νύχτα τα κόκαλά μου διαπερνιούνται μέσα μου, και τα νεύρα μου δεν αναπαύονται.
- ¹⁸ Από την υπερβολική δύναμη αλλοιώθηκε το ένδυμά μου· με περισφίγγει σαν το περιλαίμιο του χιτώνα μου.
- ¹⁹ Με έρριξε στη λάσπη, και ομοιώθηκα με χώμα και σκόνη.
- ²⁰ Κράζω σε σένα, και δεν μου απαντάς· στέκομαι όρθιος, και παραβλέπεις.
- ²¹ Έγινες σε μένα ανελεήμονας· με μαστιγώνεις με το κραταιό σου χέρι.
- ²² Με σήκωσες επάνω στον άνεμο· με ανέβασες επάνω, και διέλυσες την ουσία μου.
- ²³ Ξέρω μεν ότι θα με φέρεις σε θάνατο, και στον οίκο, που είναι προσδιορισμένος για κάθε ζωντανόν άνθρωπο.
- ²⁴ Αλλά, δεν θα απλώσει χέρι στον τάφο, αν κράζουν σ' αυτόν όταν αφανίζει.

- ²⁵ Δεν έκλαψα εγώ γι' αυτόν που ήταν μέσα σε σκληρές ημέρες, και δεν λυπήθηκε η ψυχή μου για τον φτωχό;
- ²⁶ Ενώ περίμενα καλό, τότε ήρθε το κακό· κι ενώ ανέμενα το φως, τότε ήρθε το σκοτάδι.
- ²⁷ Τα εντόσθιά μου έβρασαν, και δεν αναπαύθηκαν· ημέρες θλίψης με πρόφτασαν.
- ²⁸ Περπάτησα μελαψός, όχι από ήλιο· σηκώθηκα, βόησα μέσα σε σύναξη.
- ²⁹ Έγινα αδελφός των δρακόντων και σύντροφος των στρουθοκάμηλων.
- ³⁰ Το δέρμα μου μαύρισε επάνω μου, και τα κόκαλά μου κατακάηκαν από τη φλόγωση.
- ³¹ Και η κιθάρα μου μεταβλήθηκε σε πένθος, και το όργανό μου σε φωνή ανθρώπων που κλαίνει.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 31

- Ε**κανα συνθήκη με τα μάτια μου· και πώς να έχω τον στοχασμό μου επάνω σε παρθένα;
- ² Και ποιο είναι το μερίδιο από πάνω, από τον Θεό; Και η κληρονομιά του Παντοδύναμου από τους ψηλούς τόπους;
- ³ Όχι αφανισμός για τον ασεβή; Και ταλαιπωρία για τους εργάτες τής ανομίας;
- ⁴ Αυτός δεν βλέπει τους δρόμους μου, και δεν μετράει όλα τα βήματά μου;
- ⁵ Αν περπάτησα με ψέμα ή το πόδι μου έσπευσε σε δόλο,
- ⁶ ας με ζυγίσει με τη στάθμη τής δικαιοσύνης, και ο Θεός ας γνωρίσει την ακεραιότητά μου·
- ⁷ αν το βήμα μου εκτράπηκε από τον δρόμο, και η καρδιά μου επακολούθησε τα μάτια μου, και αν κάποια κηλίδα κόλλησε στα χέρια μου·
- ⁸ να σπείρω, και άλλος να φάει· και τα εγγόνια μου να ξεριζωθούν.
- ⁹ Αν η καρδιά μου απατήθηκε από γυναίκα ή παραμόνεψα στην πόρτα τού πλησίον μου,
- ¹⁰ η γυναίκα μου να αλέσει για άλλον, και άλλοι να πέσουν επάνω της.
- ¹¹ Επειδή, αυτό είναι μιαρό ανόμημα, και καταδικάσιμο αμάρτημα·
- ¹² επειδή, είναι φωτιά που κατατρώει μέχρι αφανισμού, και θα ξεριζώνει όλα τα γεννήματά μου.
- ¹³ Αν καταφρόνησα την κρίση τού δούλου μου ή της δούλης μου, όταν είχαν διαφορά μαζί μου,
- ¹⁴ τι θα κάνω τότε, όταν εγερθεί ο Θεός; Και όταν κάνει επίσκεψη, τι θα του απαντήσω;
- ¹⁵ Αυτός που με δημιούργησε στην κοιλιά, δεν δημιούργησε κι εκείνον; Και ο ίδιος δεν μας έδωσε μορφή μέσα στη μήτρα;
- ¹⁶ Αν αρνήθηκα την επιθυμία των φτωχών ή μάρανα τα μάτια τής χήρας,
- ¹⁷ ή έφαγα το ψωμί μου μόνος, και ο ορφανός δεν έφαγε απ' αυτό·
- ¹⁸ (επειδή, ο μεν, τρεφόταν μαζί μου από τη νιότη μου, σαν μαζί με πατέρα, την δε, οδήγησα από την κοιλιά τής μητέρας μου)·
- ¹⁹ αν είδα κάποιον να χάνεται για έλλειψη ενδύματος ή φτωχό χωρίς σκέπασμα,
- ²⁰ αν τα νεφρά του δεν με ευλόγησαν, και δεν θερμάνθηκε με το μαλλί των προβάτων μου,
- ²¹ αν σήκωσα το χέρι μου ενάντια στον ορφανό, βλέποντας ότι υπερίσχυα στην πύλη,
- ²² να πέσει ο βραχίονάς μου από τον ώμο, και το χέρι μου να σπάσει από τον αγκώνα!
- ²³ Επειδή, ο όλεθρος από τον Θεό ήταν σε μένα φρίκη, και για τη μεγαλειότητά του δεν θα μπορούσα να αντέξω.
- ²⁴ Αν έβαλα την ελπίδα μου στο χρυσάφι ή είπα στο καθαρό χρυσάφι: Εσύ είσαι το

θάρρος μου,

²⁵ αν ευφράνθηκα, επειδή ήταν μεγάλος ο πλούτος μου, και επειδή το χέρι μου βρήκε αφθονία,

²⁶ αν θωρούσα τον ήλιο να λάμπει ή το φεγγάρι να περπατάει στη λαμπρότητά του,

²⁷ και η καρδιά μου σαγηνεύτηκε κρυφά ή με το στόμα μου φίλησα το χέρι μου,

²⁸ κι αυτό θα ήταν καταδικάσιμο ανόμημα· επειδή, θα αρνιόμουν τον Θεό, τον Ύψιστο.

²⁹ Αν χάρηκα στον αφανισμό εκείνου που με μισούσε ή επιχάρηκα όταν τον βρήκε κακό·

³⁰ (επειδή, ούτε το στόμα μου άφησα να αμαρτήσσει, με το να ευχηθώ κατάρρα στην ψυχή του)·

³¹ αν οι άνθρωποι της σκηνής μου δεν είπαν: Ποιος θα δείξει έναν άνθρωπο που δεν χόρτασε από τα κρέατά του;

³² (Ο ξένος δεν διανυχτέρευε έξω· άνοιγα την πόρτα μου στον οδοιπόρο)·

³³ αν σκέπασα την παράβασή μου όπως ο Αδάμ, κρύβοντας την ανομία μου στον κόρφο μου·

³⁴ (επειδή, μήπως φοβόμουν ένα μεγάλο πλήθος ή με τρόμαζε η καταφρόνηση των οικογενειών, ώστε να σιωπήσω, και να μη βγω έξω από την πόρτα;

³⁵ Ω, να υπήρχε κάποιος να με άκουγε! Δέστε, η επιθυμία μου είναι να μου απαντούσε ο Παντοδύναμος, και ο αντίδικός μου να έγραφε βιβλίο·

³⁶ βέβαια, θα το κρατούσα επάνω στον ώμο μου, θα το έδενα σαν στεφάνι επάνω μου·

³⁷ θα του φανέρωνα τον αριθμό των βημάτων μου· σαν άρχοντας θα τον πλησίαζα).

³⁸ Αν το χωράφι μου βοά εναντίον μου, και μαζί του κλαίνε τα αυλάκια του,

³⁹ αν έφαγα τον καρπό του χωρίς μισθό ή έκανα να βγει η ψυχή των γεωργών του,

⁴⁰ ας φυτρώσουν τριβόλια αντί σιτάρι, και ζιζάνια αντί κριθάρι. Τελείωσαν τα λόγια τού Ιώβ.

ΚΕΦΆΛΑΙΟ 32

ΚΑΙ έπαυσαν οι τρεις αυτοί άνθρωποι να απαντούν στον Ιώβ, επειδή ήταν δίκαιος στα μάτια του.

² ΤΟΤΕ, άναψε ο θυμός τού Ελιού, γιου τού Βαραχιάλ, του Βουζίτη, από τη συγγένεια του Αράμ· ο θυμός του άναψε ενάντια στον Ιώβ, επειδή δικαίωνε τον εαυτό του μάλλον, παρά τον Θεό.

³ Ο θυμός του άναψε και ενάντια στους τρεις φίλους του, επειδή δεν βρήκαν απάντηση, και καταδίκασαν τον Ιώβ.

⁴ Και ο Ελιού περίμενε για να μιλήσει στον Ιώβ, επειδή εκείνοι ήσαν γεροντότεροι απ' αυτόν.

⁵ Και όταν ο Ελιού είδε, ότι δεν υπήρχε απάντηση στο στόμα των τριών ανδρών, άναψε ο θυμός του.

⁶ Και ο Ελιού, ο γιος τού Βαραχιάλ, του Βουζίτη, απάντησε, και είπε: Εγώ είμαι νέος στην ηλικία, κι εσείς είστε γέροντες· γι' αυτό, φοβήθηκα, και συστάλθηκα να σας φανερώσω τη γνώμη μου.

⁷ Εγώ είπα: Ας μιλήσουν οι ημέρες, και το πλήθος των χρόνων ας διδάξει σοφία.

⁸ Βέβαια, υπάρχει πνεύμα μέσα στον άνθρωπο· η έμπνευση, όμως, του Παντοδύναμου τον συνετίζει.

⁹ Οι μεγαλύτεροι δεν είναι πάντοτε σοφοί· ούτε οι γέροντες καταλαβαίνουν κρίση.

¹⁰ Γι' αυτό, είπα: Ακούστε με· θα φανερώσω κι εγώ τη γνώμη μου.

- ¹¹ Δέστε, περίμενα τα λόγια σας· άκουσα τα επιχειρήματά σας, μέχρις ότου εξετάσετε τα λόγια.
- ¹² Και σας παρατηρούσα, και δέστε, κανένας από σας δεν μπόρεσε να καταπείσει τον Ιώβ, απαντώντας στα λόγια του·
- ¹³ για να μη πείτε: Εμείς βρήκαμε σοφία. Ο Θεός θα τον καταβάλει, όχι άνθρωπος.
- ¹⁴ Κι εκείνος δεν διεύθυνε λόγια σε μένα· και δεν θα του απαντήσω σύμφωνα με τις ομιλίες σας.
- ¹⁵ Εκείνοι τρόμαξαν, δεν απάντησαν πλέον· έχασαν τα λόγια τους.
- ¹⁶ Και περίμενα, επειδή δεν μιλούσαν· αλλά, στέκονταν όρθιοι· δεν απαντούσαν πλέον.
- ¹⁷ Ας απαντήσω κι εγώ το μέρος μου· ας φανερώσω κι εγώ τη γνώμη μου.
- ¹⁸ Επειδή, είμαι γεμάτος από λόγια· το πνεύμα μέσα μου με αναγκάζει.
- ¹⁹ Δέστε, η κοιλιά μου είναι σαν κρασί, που δεν ανοίχτηκε· είναι έτοιμη να σπάσει, σαν ασκιά με μούστο.
- ²⁰ Θα μιλήσω για να αναπνεύσω· θα ανοίξω τα χείλη μου, και θα απαντήσω.
- ²¹ Μη γένοιτο να γίνω προσωπολήπτης, ούτε να κολακεύσω άνθρωπο.
- ²² Επειδή, δεν ξέρω να κολακεύω· ο Δημιουργός μου θα με άρπαζε αμέσως.

ΚΕΦΆΛΑΙΟ 33

- Γ**ι' αυτό, Ιώβ, άκου τώρα τις ομιλίες μου, και δώσε ακρόαση σε όλα τα λόγια μου.
- ² Δες, τώρα άνοιξα το στόμα μου· η γλώσσα μου μιλάει μέσα στο στόμα μου.
- ³ Τα λόγια μου θα είναι σύμφωνα με την ευθύτητα της καρδιάς μου· και τα χείλη μου θα προφέρουν καθαρή γνώση.
- ⁴ Με έκανε το Πνεύμα τού Θεού, και με ζωοποίησε η πνοή τού Παντοδύναμου.
- ⁵ Αν μπορείς απάντησέ μου· παρατάξου μπροστά μου· στάσου όρθιος.
- ⁶ Δέστε, εγώ, σύμφωνα με τον λόγο σου, είμαι από μέρους του Θεού· από πηλό έχω διαμορφωθεί κι εγώ.
- ⁷ Δέστε, ο τρόμος μου δεν θα σε τaráξει ούτε το χέρι μου θα είναι βαρύ επάνω σου.
- ⁸ Εσύ, πραγματικά, είπες στα αυτιά μου, και άκουσα τη φωνή των λόγων σου:
- ⁹ «Είμαι καθαρός, χωρίς αμαρτία· είμαι αθώος· και ανομία δεν υπάρχει μέσα μου·
- ¹⁰ δέστε, βρίσκει αφορμές εναντίον μου· με νομίζει για εχθρό του·
- ¹¹ βάζει τα πόδια μου στο ξύλο· παραφυλάττει όλους τους δρόμους μου».
- ¹² Δέστε, κατά τούτο δεν είσαι δίκαιος· θα απαντήσω σε σένα, επειδή ο Θεός είναι μεγαλύτερος από τον άνθρωπο.
- ¹³ Γιατί αντιμάχεσαι σ' αυτόν; Επειδή, δεν δίνει λόγο για καμιά πράξη του.
- ¹⁴ Επειδή, ο Θεός μιλάει μία και δύο φορές, αλλ' ο άνθρωπος δεν προσέχει.
- ¹⁵ Σε όνειρο, σε νυχτερινή όραση, όταν βαθύς ύπνος πέφτει επάνω στους ανθρώπους, όταν τους παίρνει ο ύπνος επάνω στο κρεβάτι·
- ¹⁶ τότε, ανοίγει τα αυτιά των ανθρώπων, και επισφραγίζει τη νουθεσία σ' αυτούς·
- ¹⁷ για να αποστρέψει τον άνθρωπο από τις πράξεις του, και να βγάλει από τον άνθρωπο την υπερηφάνεια.
- ¹⁸ Προλαβαίνει την ψυχή του από τον λάκκο, και τη ζωή του από το να διαπεραστεί από ρομφαία.
- ¹⁹ Πάλι, τιμωρείται με πόνους επάνω στο κρεβάτι του, και το πλήθος των κοκάλων του, με

πόνους δυνατούς·

²⁰ ώστε, η ζωή του αποστρέφεται το ψωμί, και η ψυχή του το επιθυμητό φαγητό·

²¹ η σάρκα του καταναλώνεται, ώστε δεν φαίνεται, και τα κόκαλά του, τα αφανή, εξέχουν·

²² και η ψυχή του πλησιάζει στον λάκκο, και η ζωή του σ' εκείνους που προξενούν θάνατο·

²³ Αν είναι μαζί του μηνυτής ή διερμηνευτής, ένας ανάμεσα σε χίλιους, για να αναγγείλει στον άνθρωπο την ευθύτητά του·

²⁴ τότε, θα είναι σ' αυτόν ελεήμονας, και θα πει: Λύτρωσέ τον από το να κατέβει στον λάκκο· εγώ βρήκα εξιλασμό.

²⁵ Η σάρκα του θα είναι ανθηρότερη από ένα νήπιο· θα γυρίσει στις ημέρες τής νιότης του·

²⁶ θα δεηθεί στον Θεό, και θα τον ευνοήσει· και θα βλέπει το πρόσωπό του με χαρά· και θα αποδώσει στον άνθρωπο τη δικαιοσύνη του.

²⁷ Θα βλέπει προς τους ανθρώπους, και θα λέει: Αμάρτησα, και διέστρεψα το σωστό, και δεν με ωφέλησε·

²⁸ αυτός, όμως, λύτρωσε την ψυχή μου από το να πάει στον λάκκο· και η ζωή μου θα δει φως.

²⁹ Πρόσεξε, όλα αυτά τα εργάζεται ο Θεός, δύο και τρεις φορές, μαζί με τον άνθρωπο,

³⁰ για να αποτρέψει την ψυχή του από τον λάκκο, ώστε να φωτιστεί μέσα στο φως των ζωντανών ανθρώπων.

³¹ Πρόσεχε, Ιώβ, άκουσέ με· σώπα, και θα μιλήσω εγώ.

³² Αν έχεις κάτι να πεις, απάντησέ μου· μίλησε, επειδή επιθυμώ να δικαιωθείς.

³³ Ειδεμή, άκουσέ με εσύ· σώπα, και θα σε διδάξω σοφία.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 34

Και ο Ελιού επανέλαβε, και είπε:

² Ακούστε τα λόγια μου, ω, σοφοί· και δώστε ακρόαση σε μένα, εσείς που καταλαβαίνετε·

³ επειδή, το αυτί δοκιμάζει τα λόγια, ο δε ουρανίσκος γεύεται το φαγητό.

⁴ Ας διαλέξουμε για τον εαυτό μας κρίση· ας γνωρίσουμε ανάμεσά μας τι είναι το καλό.

⁵ Επειδή, ο Ιώβ είπε: «Είμαι δίκαιος· και ο Θεός αφαίρεσε την κρίση μου·

⁶ διαψεύστηκα στην κρίση μου· η πληγή μου είναι ανίατη, χωρίς παράβαση».

⁷ Ποιος άνθρωπος είναι σαν τον Ιώβ, που καταπίνει τον χλευασμό σαν νερό,

⁸ και πηγαίνει σε συνοδεία μαζί με τους εργάτες τής ανομίας, και περπατάει με ανθρώπους ασεβείς;

⁹ Επειδή, είπε: Τίποτε δεν ωφελεί τον άνθρωπο στο να ευαρεστεί τον Θεό.

¹⁰ Γι' αυτό, ακούστε με, άνδρες συνετοί: Μη γένοιτο να υπάρχει αδικία στον Θεό, και ανομία στον Παντοδύναμο.

¹¹ Επειδή, σύμφωνα με το έργο τού ανθρώπου, θα του ανταποδώσει, και στον καθέναν θα κάνει να βρει σύμφωνα με τον δρόμο του.

¹² Ναι, ο Θεός, σίγουρα, δεν θα πράξει με ασεβή τρόπο, ούτε θα διαστρέψει την κρίση ο Παντοδύναμος.

¹³ Ποιος εγκατέστησε μαζί του τη γη; Ή, ποιος έβαλε σε τάξη ολόκληρη την οικουμένη;

¹⁴ Αν βάλει την καρδιά του επάνω στον άνθρωπο, θα σύρει στον εαυτό του το πνεύμα του και την πνοή του·

¹⁵ κάθε σάρκα θα εκπνεύσει μαζί, και ο άνθρωπος θα επιστρέψει στο χώμα.

¹⁶ Αν, τώρα, έχεις σύνεση, άκουσε τούτο· δώσε ακρόαση στη φωνή των λόγων μου.

- ¹⁷ Μήπως κυβερνάει εκείνος που μισεί την ευθύτητα; Και θα καταδικάσεις τον κατ' εξοχήν δίκαιο;
- ¹⁸ Ο οποίος λέει στον βασιλιά: Είσαι ασεβής; Σε άρχοντες: Είστε κακοί;
- ¹⁹ Ο οποίος δεν προσωποληπτεί σε άρχοντες ούτε αποβλέπει στον πλούσιο περισσότερο, από ό,τι στον φτωχό; Επειδή, όλοι αυτοί είναι έργο των χεριών του.
- ²⁰ Θα πεθάνουν μέσα σε μια στιγμή, και το μεσονύχτιο ο λαός θα ταραχτεί, και θα παρέλθει· και ο ισχυρός θα αρπαχτεί, όχι από χέρι.
- ²¹ Επειδή, τα μάτια του είναι επάνω στους δρόμους τού ανθρώπου, και βλέπει όλα τα βήματά του.
- ²² Δεν είναι σκοτάδι ούτε σκιά θανάτου, όπου να κρυφτούν οι εργάτες τής ανομίας.
- ²³ Επειδή, δεν θα αφήσει πλέον τον άνθρωπο, νάρθει σε κρίση μαζί με τον Θεό.
- ²⁴ Θα συντρίψει αναρίθμητους ισχυρούς, κι αντί γι' αυτούς θα βάλει άλλους.
- ²⁵ Επειδή, γνωρίζει τα έργα τους, και τους ανατρέπει τη νύχτα, και συντρίβονται.
- ²⁶ Τους χτυπάει σαν ασεβείς μέσα στον τόπο των θεατών·
- ²⁷ επειδή, ξέκλιναν απ' αυτόν· δεν πρόσεξαν κανέναν από τους δρόμους του·
- ²⁸ και έκαναν νάρθει σ' αυτόν η κραυγή των φτωχών, και άκουσε τη φωνή των θλιμμένων.
- ²⁹ Και όταν αυτός δίνει ησυχία, ποιος θα τη διαταράξει; Και όταν κρύβει το πρόσωπό του, ποιος μπορεί να τον δει; Είτε επάνω σε έθνος είτε επάνω σε άνθρωπο, εξίσου·
- ³⁰ ώστε να μη βασιλεύει υποκριτής, για να μη παγιδεύεται ο λαός.
- ³¹ Βέβαια, πρέπει να λέει κανείς στον Θεό: «Έπαθα, δεν θα πράξω ξανά με κακό τρόπο·
- ³² ό,τι δεν βλέπω, δίδαξέ με εσύ· αν έπραξα ανομία, δεν θα πράξω ξανά».
- ³³ Αλλά, μήπως θα γίνει σύμφωνα με τον στοχασμό σου; Είτε εσύ αποβάλεις είτε εκλέξεις, αυτός θα ανταποδώσει, και όχι εγώ· λέγε, λοιπόν, ό,τι ξέρεις.
- ³⁴ Άνδρες συνετοί θα μου πουν, και ο σοφός που με ακούει:
- ³⁵ Ο Ιώβ δεν μίλησε με γνώση, και τα λόγια του δεν ήσαν με σύνεση.
- ³⁶ Η επιθυμία μου είναι, ο Ιώβ να εξεταστεί μέχρι τέλους· επειδή, απάντησε όπως οι ασεβείς άνθρωποι.
- ³⁷ Επειδή, στην αμαρτία του προσθέτει ασέβεια· καυχάται ανάμεσά μας, και πολλαπλασιάζει τα λόγια του εναντίον τού Θεού.

ΚΕΦΆΛΑΙΟ 35

Και ο Ελιού επανέλαβε, και είπε:

- ² Στοχάζεσαι ότι είναι σωστό αυτό, που είπες; Είμαι δικαιότερος από τον Θεό;
- ³ Επειδή, είπες: Ποια ωφέλεια θα είναι σε σένα; Ποιο κέρδος θα πάρω απ' αυτό, μάλλον παρά από την αμαρτία μου;
- ⁴ Εγώ θα απαντήσω σε σένα, και στους φίλους σου μαζί με σένα.
- ⁵ Κοίταξε επάνω στους ουρανούς, και δες· και παρατήρησε τα σύννεφα, πόσο ψηλότερα είναι από σένα.
- ⁶ Αν αμαρτάνεις, τι κάνεις εναντίον του; Ή, αν οι παραβάσεις σου πολλαπλασιαστούν, τι κατορθώνεις εναντίον του;
- ⁷ Αν είσαι δίκαιος, τι θα του δώσεις; Ή, τι θα πάρει από το χέρι σου;
- ⁸ Η ασέβειά σου μπορεί να βλάψει έναν άνθρωπο σαν κι εσένα· και η δικαιοσύνη σου μπορεί να ωφελήσει έναν γιο ανθρώπου.
- ⁹ Από το πλήθος αυτών που καταθλίβουν, καταβοούν· εξαιτίας τού βραχίονα των

ισχυρών, κραυγάζουν·

¹⁰ αλλά, κανένας δεν λέει: Πού είναι ο Θεός, ο Δημιουργός μου, ο οποίος δίνει τραγούδια μέσα στη νύχτα,

¹¹ ο οποίος μας συνετίζει περισσότερο από τα κτήνη της γης, και μας σοφίζει περισσότερο από τα πουλιά του ουρανού;

¹² Εκεί βοούν για την υπερηφάνεια των πονηρών· όμως, δεν θα απαντήσει.

¹³ Ο Θεός, βέβαια, δεν θα εισακούσει τη ματαιολογία ούτε θα επιβλέψει σ' αυτή ο Παντοδύναμος·

¹⁴ πόσο λιγότερο, όταν εσύ λες, ότι δεν θα τον δεις· η κρίση, όμως, είναι μπροστά του· γι' αυτό, έχει το θάρρος σου επάνω σ' αυτόν.

¹⁵ Αλλά, τώρα, επειδή δεν έκανε επίσκεψη στον θυμό του, και δεν παρατήρησε με μεγάλη αυστηρότητα,

¹⁶ γι' αυτό, ο Ιώβ ανοίγει μάτια το στόμα του· επισωρεύει λόγια από έλλειψη γνώσης.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 36

ΚΑΙ ο Ελιού εξακολούθησε, και είπε:

² Να με υπομείνεις λίγο, και θα σε διδάξω· επειδή, έχω ακόμα λόγια υπέρ του Θεού.

³ Θα πάρω τα επιχειρήματά μου από μακριά, και θα αποδώσω δικαιοσύνη στον Δημιουργό μου·

⁴ επειδή, τα λόγια μου, στ' αλήθεια δεν θα είναι αναληθή· κοντά σου είναι ο τέλειος σε γνώση.

⁵ Δες, ο Θεός είναι ισχυρός, όμως δεν καταφρονεί κανέναν· ισχυρός σε δύναμη σοφίας.

⁶ Δεν θα ζωοποιήσει τον ασεβή· στους φτωχούς, όμως, δίνει το δίκαιο.

⁷ Δεν αποσύρει τα μάτια του από τους δικαίους, αλλά και μαζί με βασιλιάδες τούς βάζει επάνω σε θρόνο· μάλιστα, τους καθίζει για πάντα, και είναι υψωμένοι.

⁸ Και αν θα ήσαν δεμένοι με δεσμά, και πιάνονταν με σχοινιά θλίψης,

⁹ τότε, τους φανερώνει τα έργα τους, και τις παραβάσεις τους, ότι υπεραυξήθηκαν,

¹⁰ και ανοίγει το αυτί τους σε διδασκαλία, και προστάζει να επιστρέψουν από την ανομία.

¹¹ Αν υπακούσουν, και δουλέψουν, θα τελειώσουν τις ημέρες τους μέσα σε αγαθά, και τα χρόνια τους μέσα σε ευφροσύνες.

¹² Αλλά, αν δεν υπακούσουν, θα διαπεραστούν από ρομφαία, και θα πεθάνουν μέσα σε έλλειψη γνώσης.

¹³ Και οι υποκριτές στην καρδιά επισωρεύουν οργή· δεν θα βοηθούν όταν τους δέσει·

¹⁴ αυτοί πεθαίνουν μέσα στη νιότη, και η ζωή τους τελειώνει ανάμεσα στους ασελγείς.

¹⁵ Λυτρώνει τον θλιμμένο μέσα στη θλίψη του, και ανοίγει τα αυτιά τους μέσα σε συμφορά.

¹⁶ Κι έτσι, θα σε έβγαζε από τη στενοχώρια σε ευρυχωρία, όπου δεν υπάρχει στενοχώρια· κι εκείνο που παρατίθεται επάνω στο τραπέζι, θα είναι γεμάτο από πάχος.

¹⁷ Αλλ' εσύ εκπλήρωσες δίκη τού ασεβή· δίκη και κρίση θα σε καταλάβουν.

¹⁸ Επειδή υπάρχει θυμός, πρόσεχε μη σε εξαφανίσει με την προσβολή του· τότε, ούτε μεγάλο λύτρο δεν θα σε λύτρωνε.

¹⁹ Θα επιβλέψει στα πλούτη σου; Ούτε σε χρυσάφι ούτε σε όλη την ισχύ της δύναμης.

²⁰ Μη επιποθείς τη νύχτα, κατά την οποία οι λαοί αποκόπτονται μέσα στον τόπο τους.

²¹ Πρόσεχε, μη στραφείς προς την ανομία· επειδή, εσύ πρόκρινες αυτό παρά τη θλίψη.

²² Δες, ο Θεός είναι υψωμένος με τη δύναμή του· ποιος διδάσκει όπως αυτός;

- ²³ Ποιος του καθόρισε τον δρόμο του; Ή, ποιος μπορεί να πει; Έπραξες ανομία;
- ²⁴ Θυμήσου να μεγαλύνεις το έργο του, που οι άνθρωποι θωρούν.
- ²⁵ Κάθε άνθρωπος το βλέπει· ο άνθρωπος το θωρεί από μακριά.
- ²⁶ Δες, ο Θεός είναι μεγάλος, και ακατανόητος σε μας, και ο αριθμός των χρόνων του ανεξερεύνητος.
- ²⁷ Όταν ανασύρει τις ρανίδες τού νερού, αυτές καταχέουν τη βροχή από τους ατμούς του,
- ²⁸ την οποία ραίνουν τα σύννεφα· σταλάζουν άφθονα επάνω στον άνθρωπο.
- ²⁹ Μπορεί κάποιος να εννοήσει ακόμα τις εξαπλώσεις των νεφελών, τον κρότο τής σκηνής του;
- ³⁰ Δες, απλώνει το φως του επάνω της, και σκεπάζει τους πυθμένες τής θάλασσας·
- ³¹ επειδή, διαμέσου αυτών δικάζει τους λαούς, και δίνει τροφή, με αφθονία.
- ³² Στις παλάμες του κρύβει την αστραπή· και την προστάζει σε ό,τι έχει να απαντήσει.
- ³³ Παραγγέλλει σ' αυτή υπέρ του φίλου του, ενάντια όμως στον ασεβή ετοιμάζει οργή.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 37

- Α**κόμα, σε τούτο τρέμει η καρδιά μου, και πηδάει από τον τόπο της.
- ² Ακούστε προσεκτικά την τρομερή του φωνή, και τον ήχο που βγαίνει από το στόμα του.
- ³ Τη στέλνει κάτω από κάθε ουρανό, και το φως του μέχρι τα έσχατα της γης.
- ⁴ Πίσω του βοά μια φωνή· βροντάει με τη φωνή της μεγαλοσύνης του· και δεν θα τα στήσει, αφού ακουστεί η φωνή του.
- ⁵ Ο Θεός βροντάει θαυμάσια με τη φωνή του· κάνει μεγαλεία, και δεν καταλαβαίνουμε.
- ⁶ Επειδή, λέει στο χιόνι: Γίνε επάνω στη γη· και στην ψεκάδα, και στη δυνατή βροχή τής δύναμής του.
- ⁷ Σφραγίζει το χέρι κάθε ανθρώπου· ώστε, όλοι οι άνθρωποι να γνωρίσουν το έργο του.
- ⁸ τότε, τα θηρία μπαίνουν στα σπήλαια, και κατασκηνώνουν στους τόπους τους.
- ⁹ Από τον Νότο έρχεται ο ανεμοστρόβιλος, και το ψύχος από τον Βορρά.
- ¹⁰ Από το φύσημα του Θεού δίνεται πάγος· και στερεώνεται το πλάτος των νερών.
- ¹¹ Η γαλήνη, πάλι, διαλύει τη νεφέλη· το φως του διασκορπίζει τα σύννεφα·
- ¹² κι αυτά περιφέρονται ολόγυρα κάτω από τις οδηγίες του, για να κάνουν κάθε τι που προστάζει σ' αυτά επάνω στο πρόσωπο της οικουμένης·
- ¹³ τα κάνει να έρχονται, ή για παιδεία ή για τη δική του γη ή για έλεος.
- ¹⁴ Δώσε ακρόαση σε τούτο, Ιώβ· στάσου όρθιος και συλλογίσου τά θαυμάσια του Θεού.
- ¹⁵ Καταλαβαίνεις πώς τα βάζει σε τάξη ο Θεός, και κάνει να λάμπει το φως τής νεφέλης του;
- ¹⁶ Καταλαβαίνεις τα ζυγοσταθμίσματα των σύννεφων, τα θαυμάσια του τελείου κατά τη γνώση;
- ¹⁷ Γιατί τα ενδύματά σου είναι ζεστά, όταν αναπαύει τη γη με τον νοτιά;
- ¹⁸ Άπλωσες μαζί του το δυνατό στερέωμα, σαν ένα χυτό κάτοπτρο;
- ¹⁹ Δίδαξέ μας τι να του πούμε· εμείς δεν μπορούμε να βάλουμε σε τάξη τα λόγια μας, εξαιτίας τού σκοταδιού.
- ²⁰ Θα του αναγγεληί αν μιλάω εγώ; Αν μιλήσει άνθρωπος, σίγουρα θα καταβροχθιστεί.
- ²¹ Τώρα, όμως, οι άνθρωποι δεν μπορούν να ατενίσουν στο λαμπρό φως, αυτό που είναι στο στερέωμα, αφού περάσει και το καθαρίσει ο άνεμος,

- ²² και έρθει από Βορρά καιρός με χρυσή ανταύγεια. Στον Θεό υπάρχει φοβερή δόξα.
- ²³ Τον Παντοδύναμο, δεν μπορούμε να τον εννοήσουμε· είναι υπέροχος κατά τη δύναμη, και κατά την κρίση, και κατά το πλήθος τής δικαιοσύνης· δεν καταθλίβει.
- ²⁴ Γι' αυτό οι άνθρωποι τον φοβούνται· κανένας σοφός στην καρδιά δεν μπορεί να τον εννοήσει.

ΚΕΦΆΛΑΙΟ 38

ΤΟΤΕ, ο ΚΥΡΙΟΣ απάντησε στον Ιώβ, από τον ανεμοστρόβιλο, και είπε:

- ² Ποιος είναι αυτός που σκοτίζει τη βουλή μου με ασύνετα λόγια;
- ³ Ζώσε, τώρα, την οσφύ σου ως άνδρας· επειδή, θα σε ρωτήσω, και φανέρωσέ μου:
- ⁴ Πού ήσουν όταν θεμελίωνα τη γη; Πες, αν έχεις σύνεση.
- ⁵ Ποιος έβαλε τα μέτρα της, αν ξέρεις; Ή, ποιος άπλωσε τη στάθμη επάνω σ' αυτή;
- ⁶ Επάνω σε τι είναι στηριγμένα τα θεμέλιά της; Ή, ποιος έβαλε την ακρογωνιαία πέτρα της,
- ⁷ όταν τα άστρα τής αυγής έψαλλαν μαζί, και όλοι οι γιοι τού Θεού αλάλαζαν;
- ⁸ Ή, ποιος συνέκλεισε τη θάλασσα με πόρτες, όταν, καθώς ορμούσε προς τα έξω, βγήκε από μήτρα;
- ⁹ Όταν την περιτύλιξα με σύννεφο, και τη σπαργάνωσα με ομίχλη,
- ¹⁰ και την περιόρισα με ένα πρόσταγμά μου, και έβαλα μοχλούς και πύλες,
- ¹¹ και είπα: Μέχρις εδώ θα έρχεσαι, και δεν θα υπερβείς· κι εδώ θα συντρίβεται η υπερηφάνεια των κυμάτων σου;
- ¹² Μήπως εσύ πρόσταξες κατά στις ημέρες σου το πρωί; Έδειξες στην αυγή τον τόπο της,
- ¹³ για να πιάσει τις εσχατιές τής γης, ώστε οι κακούργοι να εκτιναχτούν απ' αυτή;
- ¹⁴ Αυτή μεταμορφώνεται σαν πηλός που σφραγίζεται, και τα πάντα παρουσιάζονται σαν στολή.
- ¹⁵ Και το φως των ασεβών αφαιρείται απ' αυτούς, και συντρίβεται ο βραχίονας των υπερήφανων.
- ¹⁶ Μπήκες μέχρι τις πηγές τής θάλασσας; Ή, περπάτησες για εξιχνίαση της αβύσσου;
- ¹⁷ Σου ανοίχτηκαν οι πύλες τού θανάτου; Ή, είδες τις πόρτες της σκιάς τού θανάτου;
- ¹⁸ Γνώρισες το πλάτος τής γης; Ανάγγειλέ το, αν όλα αυτά τα κατάλαβες.
- ¹⁹ Πού είναι ο δρόμος τής κατοικίας τού φωτός; Και του σκοταδιού, πού είναι ο τόπος του,
- ²⁰ για να το πιάσεις στο όριό του, και να γνωρίσεις τα μονοπάτια τού σπιτιού του;
- ²¹ Το γνωρίζεις, επειδή τότε γεννήθηκες; Ή, επειδή είναι μεγάλος ο αριθμός των ημερών σου;
- ²² Μπήκες στους θησαυρούς τού χιονιού; Ή, είδες τους θησαυρούς από το χαλάζι,
- ²³ τους οποίους φυλάττω για τον καιρό τής θλίψης, για την ημέρα τής μάχης και του πολέμου;
- ²⁴ Μέσα από ποιον δρόμο διαδίδεται το φως, ή, πώς διαχέεται ο ανατολικός άνεμος επάνω στη γη;
- ²⁵ Ποιος άνοιξε ρυάκια για τις ραγδαίες βροχές ή δρόμο για την αστραπή τής βροντής,
- ²⁶ για να φέρει βροχή επάνω σε ακατοίκητη γη, σε έρημο, όπου δεν υπάρχει άνθρωπος,
- ²⁷ για να χορτάσει την άβατη και ακατοίκητη γη, και να αναβλαστήσει τον βλαστό τής χλόης;

- ²⁸ Έχει πατέρα η βροχή; Ή, ποιος γέννησε τις σταγόνες τής δρόσου;
- ²⁹ Από ποια μήτρα βγαίνει ο πάγος; Και ποιος γέννησε την πάχνη τού ουρανού;
- ³⁰ Τα νερά σκληραίνουν σαν πέτρα, και η επιφάνεια της αβύσσου πήζει.
- ³¹ Μπορείς να δεσμεύσεις τούς δεσμούς της Πλειάδας ή να λύσεις τα σχοινιά τού Ωρίωνα;
- ³² Μπορείς να βγάλεις τούς αστερισμούς στον καιρό τους; Ή, μπορείς να οδηγήσεις τη Μεγάλη Άρκτο μαζί με τους γιους της;
- ³³ Γνωρίζεις τους νόμους τού ουρανού; Μπορείς να καθορίσεις τον ρόλο του επάνω στη γη;
- ³⁴ Μπορείς να υψώσεις τη φωνή σου στα σύννεφα, για να σε σκεπάσει με αφθονία νερών;
- ³⁵ Μπορείς να στείλεις αστραπές, ώστε να βγουν, και να σου πουν: Νάμαστε, εμείς;
- ³⁶ Ποιος έβαλε σοφία μέσα στον άνθρωπο; Ή, ποιος έδωσε σύνεση στην καρδιά του;
- ³⁷ Ποιος, με σοφία, μπορεί να απαριθμήσει τα σύννεφα; Ή, ποιος μπορεί να αδειάζει τα δοχεία τού ουρανού,
- ³⁸ για να χωνευτεί το χώμα σε σύμπληξη, και να συγκολλούνται οι βώλοι του;
- ³⁹ Θα κυνηγήσεις θήραμα για το λιοντάρι; Ή, θα χορτάσεις την όρεξη των μικρών λιονταριών,
- ⁴⁰ όταν είναι ξαπλωμένα στα σπήλαια, και κάθονται στους κρυψώνες για να ενεδρεύουν;
- ⁴¹ Ποιος ετοιμάζει στο κοράκι την τροφή του, όταν τα νεογέννητά του κρίζουν στον Θεό, καθώς περιπλανιούνται από έλλειψη τροφής;

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 39

- Γ**νωρίζεις τον καιρό τού τοκετού των άγριων κασικιών τού βράχου; Μπορείς να σημειώσεις πότε γεννούν τα ελάφια;
- ² Μπορείς να αριθμήσεις τούς μήνες που συμπληρώνουν; Ή, γνωρίζεις τον καιρό τού τοκετού τους;
- ³ Αυτές συγκύπτουν, γεννούν τα παιδιά τους, ελευθερώνονται από τις οδύνες τους.
- ⁴ Τα παιδιά τους ενδυναμώνονται, αυξάνουν στην πεδιάδα· βγαίνουν, και δεν γυρίζουν πλέον σ' αυτές.
- ⁵ Ποιος άφησε ελεύθερο τον άγριο γάιδαρο; Ή, ποιος έλυσε τα δεσμά του;
- ⁶ Για τον οποίο σπίτι του έκανα την έρημο, και κατοίκησή του την αλμυρή γη;
- ⁷ Καταγελάει τον θόρυβο της πόλης· δεν ακούει την κραυγή τού εργοδιώκτη·
- ⁸ διερευνά τα βουνά για βοσκή του, και πηγαίνει πίσω από κάθε είδος χλόης.
- ⁹ Θα ευχαριστηθεί το μονοκέρατο ζώο να σε δουλεύει ή θα διανυκτερεύσει στη φάτνη σου;
- ¹⁰ Μπορείς να δέσεις το μονοκέρατο ζώο με το δέσιμό του για αροτρίαση; Ή, θα βωλοκοπάει πίσω σου τις πεδιάδες;
- ¹¹ Θα βάλεις σ' αυτόν το θάρρος σου, επειδή η δύναμή του είναι μεγάλη; Ή, θα αφήσεις σ' αυτόν την εργασία σου;
- ¹² Θα τον εμπιστευθείς να σου φέρει τον σπόρο σου, και να τον μαζέψει στο αλώνι σου;
- ¹³ Έδωσες εσύ τα ωραία φτερά στα παγώνια; Ή, φτερούγες και φτερά στη στρουθοκάμηλο;
- ¹⁴ Η οποία αφήνει τα αυγά της στη γη, και τα ζεσταίνει επάνω στο χώμα,
- ¹⁵ και ξεχνάει ότι το πόδι ενδέχεται να τα συντρίψει ή το θηρίο τού χωραφιού να τα καταπατήσει·
- ¹⁶ σκληρύνεται ενάντια στα παιδιά της, σαν να μη ήσαν δικά της· μάταια κοπίασε, χωρίς να

φοβάται·

¹⁷ επειδή, ο Θεός τη στέρησε από σοφία, και δεν μοίρασε σ' αυτή σύνεση·

¹⁸ όσες φορές σηκώνεται όρθια, καταγελάει το άλογο και τον καβαλάρη του.

¹⁹ Έδωσες εσύ δύναμη στο άλογο; Έντυσες τον τραχηλό του με βροντή;

²⁰ Εσύ το κάνεις να πηδάει σαν ακρίδα; Η αλαζονεία των ρουθουνιών του είναι τρομερή·

²¹ σκάβει μέσα στην κοιλάδα, και αγάλλεται στη δύναμή του· βγαίνει σε συνάντηση των όπλων·

²² καταγελάει τον φόβο, και δεν τρομάζει· ούτε στρέφει από πρόσωπο ρομφαίας·

²³ η φαρέτρα κροταλίζει εναντίον του, η αστραφτερή λόγχη και το δόρυ·

²⁴ καταπίνει τη γη με αγριότητα και μανία· και δεν πιστεύει ότι ηχεί σάλπιγγα·

²⁵ και μόλις ακούσει τη φωνή τής σάλπιγγας, λέει: Α, α! Και μυρίζεται από μακριά τη μάχη, την κραυγή των στρατηγών, και τον αλαλαγμό.

²⁶ Πετάει το γεράκι με τη σοφία σου, και απλώνει τα φτερά του προς Νότον;

²⁷ Ανυψώνεται ο αετός στην προσταγή σου, και κάνει στα ψηλά τη φωλιά του;

²⁸ Κατοικεί επάνω σε βράχο, και διαμένει επάνω σε απότομο βράχο, και επάνω σε άβατους τόπους·

²⁹ αναζητάει από εκεί τροφή· τα μάτια του σκοπεύουν από μακριά·

³⁰ και τα νεογέννητά του πίνουν αίμα· και όπου πτώματα εκεί κι αυτός.

ΚΕΦΆΛΑΙΟ 40

Ο Κύριος απάντησε ακόμα στον Ιώβ, και είπε:

² Αυτός που διαδικάζεται με τον Παντοδύναμο, θα τον διδάξει; Αυτός που ελέγχει τον Θεό, ας απαντήσει σ' αυτό.

³ Τότε, ο Ιώβ απάντησε στον Κύριο, και είπε:

⁴ Δες, εγώ είμαι τιποτένιος· τι μπορώ να απαντήσω σε σένα; Θα βάλω το χέρι μου επάνω στο στόμα μου·

⁵ μίλησα μια φορά, και δεν θα απαντήσω πλέον· μάλιστα, δύο φορές· αλλά, δεν θα προσθέσω περισσότερα.

⁶ ΤΟΤΕ, ο Κύριος απάντησε στον Ιώβ, από τον ανεμοστρόβιλο, και είπε:

⁷ Ζώσε, τώρα, την οσφύ σου ως άνδρας· εγώ θα σε ρωτήσω, και πες μου:

⁸ Θα αναιρέσεις, άραγε, την κρίση μου; Θα με καταδικάσεις, για να δικαιωθείς;

⁹ Έχεις βραχίονα όπως ο Θεός; Ή, μπορείς να βροντάς με φωνή όπως αυτός;

¹⁰ Τώρα, στολίσου μεγαλοπρέπεια και υπεροχή· και ντύσου δόξα και ωραιότητα.

¹¹ Ξέχυσε τις φλόγες τής οργής σου· και βλέπε κάθε υπερήφανον, και ταπεινώνέ τον.

¹² Βλέπε κάθε υπερήφανον· γκρέμιζέ τον· και καταπάτα τούς ασεβείς στον τόπο τους.

¹³ Κρύψ' τους μαζί στο χώμα· σκέπασε τα πρόσωπά τους με αφάνεια.

¹⁴ Τότε, κι εγώ θα ομολογήσω σε σένα, ότι το δεξί σου χέρι μπορεί να σε σώσει.

¹⁵ Δες, τώρα, ο Βεεμώθ, που έκανα μαζί με σένα, τρώει χορτάρι όπως το βόδι.

¹⁶ Πρόσεξε, τώρα, η δύναμή του είναι στα νεφρά του, και η ισχύς του στον αφαλό τής κοιλιάς του.

¹⁷ Σηκώνει την ουρά του σαν κέδρος· τα νεύρα των μηρών του είναι συμπλεγμένα.

¹⁸ Τα κόκαλά του είναι χάλκινοι σωλήνες, τα κόκαλά του σαν μοχλοί από σίδηρο.

¹⁹ Αυτό είναι το αριστούργημα του Θεού· αυτός που τον δημιούργησε μπορεί να

πλησιάζει σ' αυτόν τη ρομφαία του.

²⁰ Επειδή, τα βουνά τού προμηθεύουν την τροφή, όπου παίζουν όλα τα θηρία τού χωραφιού.

²¹ Πλαγιάζει κάτω από τα σκιερά δέντρα, κάτω από τη σκέπη των καλαμιών, και μέσα στους βάλτους.

²² Τα σκιερά δέντρα τον σκεπάζουν με τη σκιά τους· οι ιτιές των ρυακιών τον περισκεπάζουν.

²³ Δες, αν ένας ποταμός πλημμυρίσει, δεν σπεύδει να φύγει· έχει θάρρος, και αν ακόμα ο Ιορδάνης ξεσπάσει μπρος στο στόμα του.

²⁴ Μπορεί κάποιος να τον συλλάβει φανερά; Ή, με παγίδες να τρυπήσει τη μύτη του;

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 41

Μπορείς να σύρεις έξω τον Λευιάθαν, με αγκίστρι; Ή, να περιδέσεις τη γλώσσα του με καπίστρι;

² Μπορείς να βάλεις στη μύτη του χαλινό; Ή, να τρυπήσεις με αγκάθι το σαγόνι του;

³ Θα πληθύνει τις ικεσίες σε σένα; Θα σου μιλήσει με γλυκύτητα;

⁴ Θα κάνει μαζί σου συνθήκη; Θα τον πάρεις για παντοτινό σου δούλο;

⁵ Θα παίζεις μαζί του σαν με ένα πουλί; Ή, θα τον δέσεις για τις θεραπείές σου;

⁶ Θα κάνουν απ' αυτόν συμπόσιο οι φίλοι σου; Θα τον μοιράσουν ανάμεσα στους εμπόρους;

⁷ Μπορείς να γεμίσεις το δέρμα του με βέλη; Ή, το κεφάλι του με αλιευτικά καμάκια;

⁸ Βάλε επάνω του το χέρι σου· θυμήσου τον πόλεμο· μη το κάνεις αυτό στο εξής.

⁹ Δες, η ελπίδα να τον πιάσει κανείς είναι μάταιη· μάλιστα, δεν θα έμενε έκπληκτος στη θωριά του;

¹⁰ Κανένας δεν είναι τόσο τολμηρός, ώστε να τον διεγείρει· και ποιος μπορεί να σταθεί μπροστά μου;

¹¹ Ποιος μου έδωσε πρωτύτερα, και να του ανταποδώσω; Όσα είναι από κάτω από τον ουρανό είναι δικά μου.

¹² Δεν θα σιωπήσω στα μέλη του ούτε στη δύναμη ούτε στην ευάρεστη συμμετρία του.

¹³ Ποιος να εξιχνιάσει την επιφάνεια του ενδύματός του; Ποιος να μπει μέσα στα διπλά σαγόνια του;

¹⁴ Ποιος μπορεί να ανοίξει τις πύλες τού προσώπου του; Τα δόντια του, ολόγυρα, είναι τρομερά.

¹⁵ Οι ισχυρές του ασπίδες είναι το καύχημά του, συγκλεισμένες μαζί με σφιχτό σφράγισμα·

¹⁶ η μία ενώνεται με την άλλη, συνδέονται έτσι, ώστε ούτε αέρας δεν μπορεί να περάσει μέσα απ' αυτές·

¹⁷ είναι προσκολλημένες η μία μαζί με την άλλη· συνδέονται έτσι, ώστε δεν μπορούν να αποσπαστούν.

¹⁸ Στο φτέρνισμά του λάμπει φως, και τα μάτια του είναι σαν τα βλέφαρα της αυγής.

¹⁹ Από το στόμα του βγαίνουν λαμπάδες που καίνε, και εξακοντίζονται σπινθήρες φωτιάς.

²⁰ Από τους μυκτήρες του βγαίνει καπνός, σαν από ένα αγγείο που κοχλάζει ή έναν λέβητα.

²¹ Η πνοή του ανάβει κάρβουνα, και από το στόμα του βγαίνει φλόγα·

²² στον τράχηλό του κατοικεί δύναμη, και τρόμος προπορεύεται μπροστά του.

- ²³ Τα στρώματα της σάρκας του είναι συγκολλημένα· είναι στερεά επάνω του· δεν μπορούν να σαλευτούν.
- ²⁴ Η καρδιά του είναι στερεή σαν πέτρα· μάλιστα, σκληρή όπως η κάτω μυλόπετρα.
- ²⁵ Όταν σηκώνεται, φρίττουν οι δυνατοί· από τον φόβο παραφρονούν.
- ²⁶ Η ρομφαία εκείνου που τον συναντάει δεν μπορεί να αντέξει· η λόγχη, το δόρυ, ούτε ο θώρακας.
- ²⁷ Θωρεί το σίδερο σαν άχυρο, τον χαλκό σαν ξύλο σαθρό.
- ²⁸ Τα βέλη δεν μπορούν να τον τρέψουν σε φυγή· οι πέτρες τής σφενδόνας είναι σ' αυτόν σαν στουπί.
- ²⁹ Τα ακόντια θεωρούνται σαν στουπί· γελάει στο σάλεμα της λόγχης.
- ³⁰ Αιχμηρές πέτρες κείτονται από κάτω του· υποστρώνει τα αγκυλωτά σώματα επάνω σε πηλό.
- ³¹ Κάνει την άβυσσο να κοχλάζει σαν λέβητας· κάνει τη θάλασσα να γίνεται σαν σκεύος μυροποιού.
- ³² Αφήνει πίσω του φωτεινή την πορεία· θα υπολάβανε κάποιος την άβυσσο σαν πολιά.
- ³³ Επάνω στη γη δεν υπάρχει όμοιό του, δημιουργημένο έτσι άφοβο.
- ³⁴ Βλέπει ολόγυρα όλα τα ψηλά· είναι βασιλιάς επάνω σε όλους τούς γιους τής υπερηφάνειας.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 42

ΤΟΤΕ, ο Ιώβ απάντησε στον Κύριο, και είπε:

- ² Ξέρω ότι μπορείς τα πάντα, και κανένας στοχασμός σου δεν μπορεί να εμποδιστεί.
- ³ Ποιος είναι αυτός που ασύνετα κρύβει τη βουλή;· (16) Εγώ, λοιπόν, πρόφερα εκείνο που δεν καταλάβαινα· πράγματα υπερθαύμαστα για μένα, που δεν τα γνώριζα.
- ⁴ Άκουσε, παρακαλώ· κι εγώ θα μιλήσω· θα ρωτήσω, κι εσύ δίδαξε με.
- ⁵ Άκουγα για σένα με την ακοή του αυτιού, αλλά τώρα σε βλέπει το μάτι μου·
- ⁶ γι' αυτό, αηδιάζω με βδελυγμία τον εαυτό μου, και μετανοώ με χρώμα και στάχτη.
- ⁷ ΚΑΙ, αφού ο Κύριος μίλησε αυτά τα λόγια στον Ιώβ, είπε ο Κύριος στον Ελιφάς τον Θαιμανίτη: Ο θυμός μου άναψε εναντίον σου, και εναντίον τον δύο φίλων σου· επειδή, δεν μιλήσατε για μένα το ορθό, καθώς ο δούλος μου ο Ιώβ·
- ⁸ γι' αυτό, πάρτε τώρα για τον εαυτό σας επτά μοσχάρια και επτά κριάρια, και πηγαίνετε στον δούλο μου τον Ιώβ, και προσφέρετε ολοκαύτωμα υπέρ του εαυτού σας· και ο δούλος μου ο Ιώβ θα ικετεύσει για σας· επειδή, θα δεχθώ το πρόσωπό του· για να μη πράξω με σας σύμφωνα με την αφροσύνη σας· για τον λόγο ότι, δεν μιλήσατε για μένα το ορθό, όπως ο δούλος μου ο Ιώβ.
- ⁹ Και ο Ελιφάς ο Θαιμανίτης, και ο Βιλδάδ ο Σαυχίτης, και ο Σωφάρ ο Νααμαθίτης πήγαν, και έκαναν όπως τους πρόσταξε ο Κύριος· και ο Κύριος δέχθηκε το πρόσωπο του Ιώβ.
- ¹⁰ Και ο Κύριος έστρεψε την αιχμαλωσία του Ιώβ, αφού προσευχήθηκε για τους φίλους του· και ο Κύριος έδωσε στον Ιώβ διπλάσια από όλα όσα είχε πρωτότερα.
- ¹¹ Τότε, ήρθαν σ' αυτόν όλοι οι αδελφοί του, και όλες οι αδελφές του, και όλοι εκείνοι που τον γνώριζαν πρωτότερα, και έφαγαν μαζί του ψωμί στο σπίτι του· και έκλαψαν μαζί του, και τον παρηγόρησαν, για όλο το κακό που ο Κύριος είχε φέρει επάνω του· και κάθε ένας έδωσαν σ' αυτόν ένα ασημένιο νόμισμα, και κάθε ένας ένα χρυσό σκουλαρίκι.
- ¹² Και ο Κύριος ευλόγησε τα τελευταία τού Ιώβ περισσότερο παρά τα πρώτα· ώστε απέκτησε 14.000 πρόβατα, και 6.000 καμήλες, και 1.000 ζεύγη βόδια, και 1.000 γαϊδούρια.

¹³ Κι ακόμα, γεννήθηκαν σ' αυτόν επτά γιοι και τρεις θυγατέρες·

¹⁴ και αποκάλεσε το όνομα της πρώτης, Ιεμιμά· και το όνομα της δεύτερης, Κεσιά· και το όνομα της τρίτης, Κερέν-αππούχ·

¹⁵ και δεν βρίσκονταν σε όλη τη γη γυναίκες ωραίες, όπως οι θυγατέρες τού Ιώβ· και ο πατέρας τους έδωσε σ' αυτές κληρονομιά ανάμεσα στους αδελφούς τους.

¹⁶ Ύστερα απ' αυτά, ο Ιώβ έζησε 140 χρόνια, και είδε τούς γιους του, και τους γιους των γιών του, μέχρι τέταρτης γενιάς.

¹⁷ Και ο Ιώβ πέθανε, γέροντας και πλήρης ημερών.

For other languages please go to **www.wordproject.org**